

nft

Facit 1966

den ledende spesialkatalog for de nordiske lands frimerker

slår fantastisk an — rekordsuksess

Første opplag nesten utsolgt. Nytt begrenset opplag tidligst i november.

Av nyhetene kan nevnes:

Stempler på Norge nr. 1 og Danmarks 4 rbs. Interessant statistikk over frimerkeprisene. m.m.

Prisene har hatt de **største forandringer** (forhøyelser) siden Facit kom ut for nitten år siden. **Alle samlere bør merke seg:** Antall prisstigninger er meget stort, og størrelsen gjennomsnittlig omlag 15 %. Variasjonene er fra 10 % til 150 % — ja, i somme tilfelle enda mer.

Sverigedelen for første gang på **engelsk** ved siden av den svenske teksten. Facit blir vel med tiden helt tospråklig.

Bestill Facit nå — det er en sikker og meget god investering. Facit koster nkr. 22,20.

Som vanlig **FH-nytt GRATIS** med minst fire nr. pr. år for dem som sender inn FH-nyttkuponen bak i Facit-katalogen.

FACIT utgis av **FRIMÄRKSHUSET - Stockholm**

Representant for Norge:

WENNERGREN-CAPPELEN A/S, Boks 738, Oslo 1

FRIMÄRKSHUSET AB

Mäster Samuelsgatan 3,
Stockholm C.

Telf. 11 05 99 11 41 50

Telegram «Frimärkskomp».

Postgiro 5 33 01.

8

NORSK FILATELISTISK TIDSSKRIFT

OKTOBER 1965

Norsk Filatelistisk Tidsskrift

UTGITT AV NORSK FILATELISTFORBUND

Redaktører:

F. C. MOLDENHAUER JR. (ansv.)

EIVIND EVENSEN

Postboks 49 . MINDE . BERGEN

Forretningsfører:

ODD GRAHM

Telf. 42 69 25 l.j. 871, privat 24 22 79.

Boks 875 Sentrum, Oslo 1.

Tidsskriftet sendes gratis til medlemmene i klubber tilsluttet Norsk Filatelistforbund.

Årsabonnement Norge kr. 20,—.

Annual Subscription all Countries kr. 20,—.

Løssalg kr. 2,50 pr. nummer:

Annonsepriser . Advertising rates:

Forside	kr. 150,—
1/1 side	» 175,—
1/2 »	» 100,—
1/4 »	» 60,—
1/8 »	» 35,—
1/16 »	» 25,—

Ved innrykking 6 ganger gis 10% rabatt på ovennevnte priser.

Små-annonser:

kr. 2,— pr. linje, minstepris kr. 10,—. Bare forskuddsbetalte småannonser blir tatt inn.

Opplag: 2350 eksemplarer.

Tidsskriftet kommer ut med ti nummer om året. I månedene mai/juni og juli/august blir det sendt ut dobbeltnummere.

Bestillinger på tidsskriftet, særtrykk, enkelte nummer samt korrespondanse angående annonser, sendes forretningsføreren

Forbundets postgironummer er: 69 268

Bankgironummer er: F 8299 B/179.

Korrespondanse angående tidsskriftets redaksjon og auk-sjonene sendes redaksjonen direkte.

Trykt hos Ed. B. Giertsen A/S, Bergen.

NORSK FILATELISTFORBUND

Sekretær Odd Graham, Postboks 875 Sentrum, Oslo 1.

*

President: Arnstein Berntsens, Oslo.

Visepresident: Leif Mürer, Moss.

Styremedl.: R. Breda Sørensen, Drammen. F. C. Svendsen, Bergen, S. Johnsen, Kristiansand S.

ARBEIDERNE FILATELISTKLUBB, boks 4240, Thorshov, Oslo 4,

Formann Leif Ullern, Sandakervn. 10 B, Oslo 4.

Bytteleder Gustav A. Karlsen, boks 4240, Oslo 4.

BERGENS FILATELIST-KLUB, boks 846, Bergen.

Formann Eivind Evensen, Ø. Fredlundvei 1, Minde.

Bytteleder F. C. Svendsen, Magnus Barfotsgt. 4, Bergen.

DRAMMENS FILATELIST KLUB, Drammen.

Formann E. Langerud, Betzy Kjeldsbergs vei 50, Drammen.

Bytteleder Søren Sjølsen, Postkontoret, Drammen.

EGERSUND FILATELISTKLUBB, Egersund.

Formann Otto Skåra, Gamleveien, Egersund.

Bytteleder Ernst M. Jacobsen Humlestadgt., Egersund.

FREDRIKSTAD FILATELISTKLUBB, postboks 171, Fredrikstad.

Formann Heiman Johansen, Fredrikstad Bryggeri A/S.

Bytteleder Aage Rettvin, Mads Haraldsonsgt. 10, Fredrikstad.

GRIMSTAD FILATELISTKLUBB, Grimstad.

Formann Jac. B. Paulsen, Spedalen.

Bytteleder Th. Steen Gundersen, Grimstad.

HØNEFOSS FILATELISTKLUBB, Hønefoss.

Formann Sigurd Brenden, Hønefoss.

Bytteleder Henry Kristiansen, Hønefoss.

HÅLOGALAND FILATELISTKLUBB, boks 9, Harstad.

Formann Arne Bergen, boks 9, Harstad.

Bytteleder Kristian Dreiem, Gullhauggt. 12, Harstad.

KRISTIANSAND FILATELISTKLUBB, boks 301, Kristiansand S.

Formann Johnny E. Pedersen, Grågåsv. 14, Vågsbygd.

Bytteleder Helge Hornes, Postkontoret, Kristiansand S.

LILLEHAMMER FILATELISTKLUBB, Lillehammer.

Formann Jørgen Sorgendal, Reichweinsgate 26, Lillehammer.

Bytteleder Ivar Odden, Peer Gynts vei 18, Lillehammer.

MOSS FILATELISTKLUBB, Moss.

Formann Bjørn Schjolden, Skoleveien 7, Rygge.

Bytteleder Frank Røraas, Nordskogv. 22, Dyre, Moss.

NORSKE MOTIVFILATELISTER.

Formann Odd Graham, Nordterrassen 7, Jar.

Sekretær Reinert Rødland, Åsveien 8, Lysaker.

NOTODDEN FILATELISTKLUBB, Notodden.

Formann og bytteleder Øystein Dragland, Oscar Nissensgt. 4, Notodden.

OSLO FILATELISTKLUBB, boks, 298, Oslo 1.

Formann Per Wibe Due, Gulleråsvn. 33, Vettakollen, Oslo.

Bytteleder Kristen Hangeraa, Arnebråtv. 7, Smestad.

SKIEN FILATELISTKLUBB, Skien.

Formann Karsten Ramstad, Skogplassene, Skien.

Bytteleder Rolf Abrahamsen, Boks 218, Skien.

STAVANGER FILATELISTKLUBB, Ø. Stokka, Stavanger.

Formann Jacob Schawland, Ø. Stokka, Stavanger.

Bytteleder Erl Pedersen.

TROMS FILATELISTKLUBB, postboks 281, Tromsø.

Formann M. Stausbøll, postboks 281, Tromsø.

Bytteleder Kr. Wilhelmsen, Tromsø:

ØRSTA FILATELISTKLUBB, Ørsta.

Formann kunstmålar Karl Straume, Hovdebygda p. å.

Bytteleder kjøpmann Sigurd Sveen, Ørsta.

ÅLESUND FILATELISTKLUBB, Lihauggt. 2, Ålesund.

Formann Nikolai Helseth, Keiser Wilhelmsgt. 25, Ålesund.

Nr. 8 — OKTOBER 1965 — 24. årgang

norsk FILATELISTISK TIDSSKRIFT

Redaktører: F. C. MOLDENHAUER JR. (ansv.) og EIVIND EVENSEN

Det Østerrikske Statstrykkeri

Under WIPA 1965 arrangerte det østerrikske statstrykkeri i Wien daglig rundturer gjennom trykkeriet for utstillere og andre interesserte. Man ble vist rundt av en høyere funksjonær og i køen fulgte en sikkerhets-inspektør som pleide å jage av gårde de besøkende som falt i staver over feiltrykte og feiltaggete ark som lå i makuaturhaugene.

Statstrykkeriet var bygget i det forrige århundre den gang det østerriksk-ungarske monarki var i sin fulle blomst. Senere da monarkiet ble oppløst, og da kanskje særlig i våre dager ble trykkeriets kapasitet alt for stor, monarkiet hadde jo en 30—40 mill. innbyggere og Østerrike har i dag bare vel 7 mill. Man måtte derfor se seg om etter muligheter for å beskjefte såvel maskinene som fagfolkene, og på tross av at en del av det tekniske utstyr nok er foreldet, leverer det østerrikske statstrykkeri i dag frimerker til en rekke land, både eldre og nyere stater.

Det første vi fikk se var en del utkast til nye frimerker for en av de nye afrikanske stater. Så ble trykkeriets samling av samtlige merker som i tidens løp var blitt trykt der lagt frem. Det var nok mere enn én som klødde i fingrene når de fikk se de kostbare moderne utgaver fra Østerrike som WIPA 1933, F. I. S. merkene og lign. Forbausende var det også å se at det var i det østerrikske statstrykkeri svindelmerkene fra det frie Indonesia, Malukku Selantan, var blitt trykket etter bestilling fra en foretakssom amerikansk frimerkehandler. Det var tydelig at de tok alle oppdrag så lenge kunden betalte.

Det vil føre for langt å referere rundturen i statstrykkeriet i sin helhet, den varte over

2 timer og ble selvsagt avsluttet med en liten tale av vår cicerone. Den del av besøket som vel interesserer samlere mest var demonstrasjonen av fremstillingsmetoden for de østerrikske frimerker i Stichtiefdruck, på norsk må man vel kalle det gravredyptrykk, i motsetning til fotografisk Äztiefdruck som vår hjemlige Emil Moe-stue benytter.

Kunstnerens endelige tegning var i stort format og var nøyaktig slik som merket skulle se ut når det endelig var ferdig. Over dette ble lagt et trasepapir hvor man tegnet inn konturene for å markere de forskjellige hovedtrekk i tegningen. Dette ble fotografert over på en sinkplate som så ble dypetset. Der fremkom da dype grover i sinkplaten som markerte de viktigste linjene, grovtegningen fra gravørens senere arbeide. Sinkplaten ble så spent fast i en pantograf som ved hjelp av en diamantspiss overførte disse linjer til ståloriginalen i det ønskede frimerkeformat. Når dette arbeide var ferdig trådte gravøren i virksomhet og det var da hans oppgave å bringe dette positive frimerkebillede til å ligne så meget på tegnerens originaltegning som mulig.

Forts. s. 151.

På annen plass i dette nummer bringer vi et brev fra Postmuseets bestyrer, byråsjef Tommelstad, om kritikken av Postmuseets eksponat på Wipa. Nå er saken kommet noe skjevent ut idet byråsjef Tommelstad fortrinsvis svarer på et privat brev fra F. C. Moldenhauer sen., og slår det sammen med vår kritikk av nevnte eksponat. La det her være utvetydig slått fast at vi i NFT ikke visste noe om herr Moldenhauer sen.'s brev, og kjenner dags dato ikke til hva det inneholder. Vår signerte kritikk er skrevet på grunnlag av selvsyn og uten påvirkning fra noen.

Det ville være en lett sak for oss å plukke istykker det svar som byråsjef Tommelstad gir, men vi overlater til leserne selv å vurdere det. En ting som forbauser oss er at herr Tommelstad er overrasket over en negativ kritikk av Postmuseets eksponat. Odd Grahm har da ved en rekke anledninger her i tidsskriftet brukt til dels meget sterke uttrykk for hva han mener om de eksponat som Postmuseet tidligere har stilt ut på internasjonale og nasjonale utstillinger.

Byråsjef Tommelstad har også sendt tidsskriftet et brev, men hvorvidt det er beregnet på offentliggjørlse eller ei skriver han ingenting om. Vi skal derfor innskrenke oss til å gjengi et lite avsnitt av det, for det viser etter vår oppfatning hvor lite våre postmyndigheter vet om filateli.

«Jeg må få si at jeg personlig er noe skuffet over kritikken som uoffisielt og gjennom tidsskriftet er fremkommet, men jeg tar likevel kritikken med ro, da jeg tror at Postmuseet har gavnet norsk filateli mer ved den hittil førte utstillingspolitikk enn hva som ville ha vært tilfelle om vi skulle ha brakt frem saker og ting — unika

Uforstand

— som den *menige* samler ikke under noen omstendigheter ville ha kunnet skaffe seg.

Tar jeg feil, må det tilskrives uforstand fra min side, hva jeg i så fall meget beklager og ber om unnskyldning for, men jeg bør da kunne få vite hva Norsk Filatelistforbunds ansvarlige og kompetente organer mener.»

Vi tror nok at herr Tommelstad tar for hardt i når han skriver at det må skyldes uforstand fra hans side. La oss heller si at det muligens skyldes manglende kunnskaper om hva internasjonal utstillingsfilateli er. Wipa 1965 var verdens hittil største utstilling med frimerker for millioner av kroner fra hele verden. Når det norske postverket deltar offisielt på en slik utstilling så er det landets ansikt utad. Det skal vise hva vi kan og har, det skal overgå våre private samlere nettopp ved å vise ting som vanlige samlere ikke har eller kan få fatt i, for det er ting som bare hører hjemme i et postmuseum. Det dreier seg da om prøvetrykk, nytrykk eller for å holde oss til mer moderne ting som tegninger og utkast. På det vanlige filatelistiske felt kan Postmuseet aldri konkurrere med de private samlerne. Når herr Tommelstads hjerte banker så varmt for den *menige* samler så tror vi ikke han skal bekymre seg for meget om ham. En amatør innen filateli som forviller seg inn på en utstilling som Wipa 1965 vil ha gått trøtt og være fullstendig utslått lenge før han når frem til Postmuseets beskjedne eksponat. Det skulle være unødvendig å minne om at det er en vesensforskjell mellom å stille ut offisielt på Wipa 1965 og å vise frem frimerker for en skoleklasse.

Når byråsjef Tommelstad ber Norsk Filatelistforbunds «ansvarlige og kompetente organer» om hva de mener, så synes vi Forbundet burde ta hansken opp straks, og be postdirektøren om at filateli blir tatt opp som eget fag på postskolen. Dette er alvorlig ment. Vi vet lite om postskolen, men det er sikkert en meget god skole — alle Statens etatskoler er det. Intet blir spart for å gjøre tjenestemennene dyktige og kunnskapsrike i sitt fag, men det er helt fantastisk å oppleve hvor lite de norske postfolkene vet om hva filateli eller frimerkesamling er, og hvor mange vrangforestillinger som gjør seg gjeldende på dette område fra nærsagt topp til bunn.

—>

Det Østerrikske Statstrykkeri

Forts. fra s. 149.

Kunstnerens tegning var i det eksempelet vi fikk se å sammenlikne med et fotografi altså med myke konturer og skygger. Det endelige frimerke gjenga dette i streker og punkter slik som vi kjenner det på de vakre, moderne østerrikske merker. Under gravørens arbeide med ståloriginalen ble der stadig tatt prøvetrykk for å kontrollere at de enkelte graveringer var dype nok, brede nok, markerte nok slik at avtrykket ble mest mulig likt originaltegningen. I dette stadium av produksjonen må man huske på at avtrykkene av ståloriginalen ga et speilvendt frimerkebillede. Når ståloriginalen så endelig var ferdig ble denne brukt til å prege 40 blymatriser. Over disse blymatriser ble det så ad elektrolytisk vei fremstillet kopperfellinger som altså igjen er make til originalgravyren. De tynne kopperfellingerne ble så fylt med bly eller typemetall fra baksiden, og ble skåret fra hverandre hvorpå de

Vi har gjentatt det til kjedsommelighet her i tidsskriftet at de norske postmyndigheter og den enkelte posttjenestemann alltid er elskverdige og imøtekommande overfor frimerkesamlerne. De strekker seg i mange tilfelle mye lenger enn de strengt tatt behøver når det gjelder å hjelpe med pen stempling osv. Vi har truffet høyere tjenestemenn som gjerne sto på hendene for oss i ren elskverdighet, men som var fullstendig blottet for kunnskaper om frimerkesamlingens mest elementære regler.

Noen timer i filateli for postelevne ville både etaten og samlerne tjene stort på. Og ikke nok med det. Våre postfolk ville få noen hyggelige timer der de fikk lære hvor fantastisk fasinerende denne hobbyen er, men det bør vel også presiseres hvor farlig den kan være for postfolkene personlig.

Kunnskaper er viktige også når det gjelder filateli — nemlig.

25 beste ble satt sammen til en plate, som tilsvarte halvparten av en trykkplate. I vårt tilfelle ble prosessen gjentatt for den annen halvplate. Den hele plate bestående av 2 x 25 merker ble

så igjen senket i et elektrolytisk bad og man felte den endelige trykkplate i kobber. Når feltingen var ferdig var dette en tykk flat kobberplate. På forespørsel hvorfor man ikke benyttet seg av det system som nyttes av det svenske frimerketrykkeri og også av Norges Bank m. fl. fikk vi det svar at de fant sin egen metode mere praktisk og at den ga mindre muligheter for feil i trykkplatene, man fikk f. eks. ikke dobbeltpregninger som jo ofte forekommer ved den annen metode.

I frimerkepressene sine kunne de så kombinere dette trykk med offsettrykk når det var snakk om fremstilling av flerfargede merker.

Limingen av papiret foregikk i en egen rotasjonspresse før frimerkene ble trykt, og taggingen foregikk for seg selv etter trykkingen, dels i en linjetaggingmaskin, dels i en kamtaggingmaskin avhengig av merkeformatet og den ønskede tagging.

I små båser satte flittige damer, en hel mengde av dem, og kontrollerte visuelt at samtlige ark som ble pakket for levering til postkontorene var i orden. Andre damer talte opp et bestemt antall ark tilsvarende en pakke og la skilleark mellom hver bunke og noen damer satt bare og talte opp makulaturark. Papirregnskapet skulle selvsagt stemme. Den makulatur vi så på vår rundgang var FN merker.

Før den manuelle telling av arkene fant sted, såvel makulaturen som de godkjente ark, gikk disse gjennom en meget sinnrik tellemaskin, som på et blunk talte seg igjennom en 20 cm tykk stabel med frimerkeark og med bestemte mellomrom lå inn små pappstykker i det ene hjørnet. Det tellemaskinen gjorde på 5 minutter trengte en tellevant dame atskillig timer på å telle igjennom. Vi så også trykkingen av brevkort og skjæringen av disse, men det var som på et vanlig boktrykkeri når man kutter papir. Merkene til FN ble forresten lagt i store sinkbokser som ble omhyggelig loddet igjen før disse igjen ble pakket i ekstra solide trekasser for skiping under sterk bevoktning til FN.

Frimerkepressen går.

Rondane 29. november

Det var en lykkelig frimerkeforvalter Kors-tvedt som endelig kunne fortelle at nå altså — nå kommer merket i anledning nasjonalparken i Rondane. Den 29. november blir dagen og kr. 1,50 verdien. Motivet er hentet fra Harald Sohlbergs kjente maleri *Vinternat i Fjeldene*. Det henger nå i Nasjonalgalleriet, og fikk i sin tid ærespris i San Fransisco. Første gang det ble utstilt var ved jubiléumsutstillingen i 1914.

Frimerket er en reproduksjon av maleriet og innarbeiding av tekst og tall er gjort av maleren Chrix Dahl i samband med Moestue. Trykket er dyptrykk fra Moestue, størrelsen er $1\frac{1}{2}$ gang ordinært, horisontalt, og arkene er på 50 merker. Fargen er blå.

Siste frist for innlevering for førstedagsstemp-ling er 10. november.

I og med Rondanemerket er årets frimerke-produksjon tilendebrakt.

*

Danmark.

21. oktober, «Børnenes kontorer», 50 + 10 øre rød, kun på fluoriserende papir.

10. november, Dansk fredning, Bogø Vind-mølle, 40 øre, brun, vanlig og fluoriserende papir.

Sverige.

25. oktober, 100-årsdagen for Fredrika Bremers død, 25 øre, fiolett og 3 kr. oliven-grønn. Begge verdier 2-sidig tagget fra ruller og 25 øre dess-uten 3-sidig tagget fra hefter.

For å klargjøre platefremstillingen gis neden-for et lite sammendrag av denne.

1. Kunstnerens tegning rettvendt.
2. Trasepapir overføres til sinkplate, rettvendt.
3. Sinkplate overføres i pantograf til rettvendt ståloriginal.
4. Blymatriser, speilvendt.
5. Kobberfelling over blymatrise, rettvendt.
6. 25 felling settes sammen til plate, rettvendt.
7. Felling over 2 sammensatte 25 plater gir ende-lig speilvendt trykkplate (flattrykk).

F. C. Moldenhauer jr.

Australia.

20. oktober, årets julemerke, 5 d, flerfarge-trykk.

Belgia.

27. september, Europamerker, fellesmotiv 1 F og 3 F.

England.

25. oktober, FN 20 år, 3 d og 1/6 d.

Forenede Nasjoner.

25. oktober, nye bruksmerker, 15 c og 20 c.

Frankrike.

11. oktober, 20-årsjubileet for atomenergi-kommissariatet, 0,60 F.

2. november, fragment av veggteppe fra det 14. århundre, «l'Apocalypse», 1 F.

8. november, komponisten Raoul Dufy «le Violon Rouge», 1 F.

8. november, 30-årsjubileet for flyskolen «Salon-de-Provence», 0,25 F.

Norfolk Island.

25. oktober, årets julemerke i samme tegning som Australia, 5 d, flerfargetrykk.

Polen.

9. oktober, Frimerkets dag, 60 gr og 2.50 Zł. Begge merker med «anhang», polsk innskrift «Fri-merkets dag 1965».

Portugal.

27. september, Europamerker, fellesmotiv, 1, 3,50 og 4,90 Esc.

Suriname

9. oktober, åpningen av Brokoponda kraftverk, 10, 15, 20 og 25 cents. Merkene er til salgs til 30. november.

Uganda.

9. oktober, ny bruksserie med fuglemotiv i fler-fargetrykk, 5, 10, 15, 20, 30, 40, 50 og 65 cents, 1/—, 1/30, 2/50, 5/— 10/— og 20/— sh.

U.S.A.

19. november, (korrigert dato), ny bruksserie fremtredende amerikanere Abraham Lincoln, 4 c sort og hvit. (Vi meldte i nr. 6/65 at utgavedatoen var 2. november).

23. oktober, minnemerke Adlaid Stevenson, 5 c.

Zambia (tidligere Northern Rhodesia).

18. oktober, 1 års uavhengighet, 3 d og 6 d, 1/3 d og 2/6 d.

Østerrike.

7. oktober, østerrikske byforbund 50 år, 1,50 S, sort, grå, gul og rød. Merketegningen er av for-bundspresidenten Franz Jonas.

11. oktober, Frimerkets dag 1965, 3 S + 0,70.

25. oktober, 10 års medlemskap i FN, 3 S rød og blå.

Britiske Samvelde.

25. oktober, Omnibus-utgave i anledning det internationale samarbejdsår, fellesmotiv:

Antigua 4 og 15 cents.	Gilbert and Ellice Islands ½ og 3/7 d.
Ascension 1 og 6 d.	Grenada 1 og 25 cents.
Bahamas ½ 1/— d.	Hong Kong 10 cents og \$ 1,30.
Bermuda 4 og 2/6 d.	Mauritius 10 og 60 cents.
Basutoland ½ og 12½ cents.	Montserrat 2 og 12 cents.
Bechuanaland 1 og 12½ cents.	New Hebrides 5 og 55 G. Centimes.
British Guiana 5 og 25 cents.	Pitcairn Islands 1 og 1/6 d.
British Honduras 1 og 22 cents.	St. Helena 1 og 6 d.
British Solomon Islands 1 og 2/6 d.	St. Christopher — Nevis.
British Virgin Islands 1 og 25 cents (US).	Anguilla 2 og 25 cents.
Brunei 4 og 15 cents.	St. Lucia 1 og 25 cents.
Cayman Islands 1 og 1/— d.	Seychelles 5 og 40 cents.
Dominica 1 og 15 cents.	Aden & Fed. of S.
Falkland Islands 1 og 1/— d.	Arabia 5 og 65 fils.
Fiji 2 og 2/6 d.	Swaziland ½ og 15 cents.
Gibraltar ½ og 4 d.	Tristan Da Cunha 1 og 6 d.
	Turks and Caicos Islands 1 og 8 d.

Dansk frimærkepolitik

Av Avdelingschef Arne Krog

Begrebet frimærkepolitik refererer sig i realiteten kun til særfrimærker, idet man med hensyn til de permanente frimærker, de daglige brugsfrimærker, snarere vil tale om postalt bestemte regler og principer og ikke om nogen egentlig «frimærkepolitisk» påvirkning.

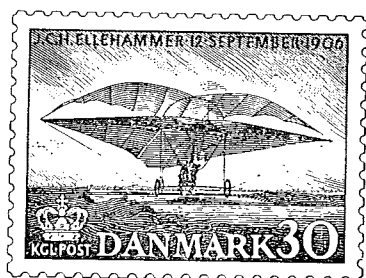
For de permanente frimærkers vedkommende ville idealet vel være mærker, som har en bekvem lille størrelse, som har en iøjnespringende angivelse af frankeringsværdien (f. eks. «ciffermærker»), og som aldrig skifter farve. Dette sidste lader sig nu ikke gennemføre i praksis allerede som følge af portoændringer, og ciffermærker anvendes jo heller ikke fuldt ud mere — de var talrigere i frimærkernes første tid. Danmarks permanente frimærker fremstilles nu i 3 motivgrupper: værdierne 1—20 øre med det ærverdige, nu over 50 år gamle «bølgelinie-motiv» — der postalt set forøvrigt er et fremragende motiv —, øvrige øreværdier med H.M. Kongens portræt og værdierne 1 kr. og derover med rigsvåbenets 3 løver.

Forholdet er mere komplekst, når det drejer sig om særfrimærker, idet der på dette område gør sig andre hensyn gældende end de rent postale. Her tænkes i første række på 1) hensynet til frimærkesamlerne, 2) nationale, historiske og personalhistoriske hensyn, 3) velgørenhedshensyn og 4) propagandamæssige hensyn.

Filatelisternes antal er verden over steget enormt, navnlig i efterkrigstiden, og er stadigt stigende, og det kan ikke bestrides, at filateliaen nu om dage er en faktor, som ingen poststyrelse kommer uden om. Det kan vel siges, at stort set ønsker filatelisterne mange frimærker, store frimærker (d.v.s. i større format end de permanente) og smukke frimærker, og disse ønsker begrundes som oftest med, at filateliaen giver postvæsenet en betydelig indtægt, idet så godt som alle frimærker, der købes af samlere, aldrig bliver benyttet til frankering af postforsendelser, naturligvis dog bortset fra de stadigt om sig gribende førstedagskuverter. Ønsket om mange frimærker kan være et tveægget sværd. Der haves eksempler på, at et land udsteder så mange frimærker — og navnlig når de udstedes i højere værdier eller med høje tillægstakster — at samlerne verden over i mærbar udstrækning ophører med at samle på mærker fra vedkommende land. På den anden side kan det hyppigt fremsatte argument, at samlerne må sættes i stand til at skaffe sig et passende nationalt byttemateriale, ikke helt afvises.

De nationale og historiske hensyn giver sig til kende i ønsket om mindefrimærker, såvel for historiske begivenheder som for historiske personligheder. Disse ønsker er jo uden videre forståelige, og det må vist også erkendes, at de poststyrelser i ret stort omfang imødekommer dem.

Velgørenhedsfrimærker, d.v.s. frimærker med tillægstakst til fordel for et eller andet velgørende formål kan være nok så udmærket. Dels er de til besvær — og risiko — for posttjenesten, navnlig for tjenestemændene ved publikumsekspeditionen, dels er det en mindre tiltalende kendsgerning, at det væsentligste salg sker til frimærkesamlerne, fordi de simpelt hen *må* have mærkerne. Der er i det brede publikum i de aller fleste tilfælde ikke større interesse for valgørenhedsfrimærker.

I betragtning af frimærkernes oplagsstørrelse og deres gang hele verden over er det en ret nærliggende tanke at betragte et frimærke som en lille plakat og at benytte det til en slags propaganda, d.v.s. udbredelse af et mere kulturelt præget kendskab til et lands egenart, kultur, erhvervsliv, natur, fauna og flora o.s.v., ligesom også turismæssige hensyn kan komme frem her. Framærker af denne kategori er nu om dage yderst almindelige.

Nogen almenlydig, stringent definition af, hvad frimærkepolitik er, kan næppe gives ud over det ret selvfølgelige, at et ønske eller en ide om en frimærkeudstedelse er genstand for en afvejelse af alle de forskellige hensyn, der kan komme i betragtning. Yderligere er frimærkepolitikken højst forskellig fra land til land, og selv et bestemt lands politik kan veksle fra tid til anden. Hvad nu specielt Danmarks frimærkepolitik angår, kan følgende principer og hovedlinier trækkes op.

- 1) Særfrimærker udstedes aldrig med det blotte formål at skaffe indtægter for postvæsenet.
- 2) Framærker udstedes altid i sådanne oplag, at der ikke skabes mulighed for spekulation eller jobberi blandt samlere eller handlere.
- 3) Særfrimærker sælges ved posthusene i mindst — og som almindelig regel også højst —

1 år, hvorefter restoplaget lægges til salg ved «Postens filateli».

4) Særfrimærker udstedes altid i lavere værdier.

5) Særfrimærker med tillægstakst udstedes kun sjældent og kun for særligt betydningsfulde formål. Spørgsmålet forelægges altid for regeringen. Selve tillægstaksten fastsættes altid lavt — den har endnu ikke i noget tilfælde oversteg 10 øre.

6) Særfrimærker udstedes iøvrigt ud fra meget konservative synspunkter, således at der kun udkommer nogle få særmærker om året. Antallet kan naturligvis svinge, idet f. eks. begivenheder og mindedage spiller ind. I 1960 kom antallet således op på ikke mindre end 11, hvilket er flere end normalt.

7) Med hensyn til mindefrimærker kræves det normalt, at der er forløbet mindst 50 år siden vedkommende «anledning». Der kræves normalt «runde» åremål, altså 50, 100, 150 og 200 år o.s.v. (75 år er dog forekommet), og over 200 år vil man foretrække hele hundreder. En ide om et 550 års mindemærke i 1947 for

Kalmarunionen ble således allerede af hensyn til det nævnte princip ikke anvendt.

8) Mindefrimærker udstedes ikke for nulevende personligheder og i det hele ikke for udenlandske personligheder.

9) Særfrimærker udstedes nu altid i stort format, d.v.s. 1½ eller 2 ganger størrelsen af de permanente mærker. Andre formater vil ikke blive anvendt. Det forekommer, at særmærker udstedes ved overtryk af permanente mærker.

Ud over disse frimærkepolitiske principer og retningslinier skal endnu det diskutale og altid stærkt diskuteret spørgsmål om frimærkernes udseende kort omtales.

Den danske styrelse, som naturligvis alle andre — gør sig hæderlige bestræbelser for at skabe så smukke og gode frimærker som muligt, altså ved at anvende de bedste kunstnere og gravørere og den efter forholdende bedst mulige tryk-teknik. Med hensyn til tegninger udskrives undertiden en bunden konkurrence med deltagelse af en begrænset kreds af kunstnere og undertiden en fri, offentlig konkurrence. Enhver af styrelsen accepteret tegning skal, inden fremstillingen af frimærket påbegyndes, forelægges Det kgl. Akademi for de skønne Kunster til udtalelse. Akademiet kan kritisere og give råd og vejledning, men afgørelsen og ansvaret ligger hos poststyrelsen.

Angående Postmuseets eksponat ved „Wipa 1965“

Av byråsjef E. Tommelstad

I sitt brev til redaksjonen angående vår kritikk av Postmuseets eksponat på «WIPA 1965» vedla byråsjef Tommelstad gjenpart av et brev til F. C. Moldenhauer sen. Byråsjef Tommelstad sier bl. a. i brevet til oss.»

«Forhåpentlig vil tidsskriftet velvillig ta inn hva Postmuseet har søkt å få frem omkring saken, f. eks. ved å gjengi helt eller delvis det som er anført i brevet av i dag til F. C. Moldenhauer, Asgårdstrand.»

Vi gjengir her brevet til herr Moldenhauer in extensio:

Kjære herr Moldenhauer sen.

Den 2. juli 1965 skrev De brev til Postverkets frimerkesalg til samlere, Oslo postkontor som jeg har fått anledning til å gjøre meg kjent med fordi Deres brev 3. ledd inneholder en til dels ganske skrap kritikk av det eksponatet Postmuseet sendte til «WIPA 1965» hvor Poststyret var representert ved byråsjef Eyolf Gudbrandsen som gjennom en menneskealder har hatt atskillig med utgivelsen av norske frimerker å gjøre. Han har ikke hørt kritikk fra noe hold over vårt eksponat. Det turde være helt klart at «skarpskodde» norske filatelisters interesser stort sett vanskelig vil falle sammen med det norske postverks interesser ved deltakelsen i internasjonale frimerkeutstillinger som «WIPA 1965». Jeg vil bare kort nevne det mest fremtrendende poeng: Vi stiller ut for den «menige» frimerkesamler og vi er heldigvis fremdeles i stand til å stille ut en *komplett* norsk frimerkesamling uten at plasshensyn gjør det vanskelig.

Det er ikke mange land som makter det i vår tid da frimerkepressen i de fleste land synes å gå med altfor stor fart, med det resultat at frimerkesamlerne ikke greier å følge med, bl. a. fordi de ikke har råd til det.

Jeg tror at De som gammel og interessert filatelist vil forstå det jeg her har søkt å forklare. Og til slutt vil jeg gjerne ha nevnt at det er meg som Postmuseets styrer og leder som har det hele og fulle ansvar for hva vi stiller ut ved de forskjellige anledninger. Hedersmannen ingeniør Birger Engesgaard som nå er over 82 år gammel, er riktignok i arbeid i Postmuseet, vesentlig beskjeftiget med montering av utenlandske frimerker som vi mottar gjennom det internasjonale postbyrå i Bern og på annen måte, men han har selvsagt intet som helst med eller ansvar for hva Postmuseet til en hver tid stiller ut. Det er det meg som har, og jeg tror sikkert jeg skal kunne greie å forsvare vår utstillingspolitikk om det trengs. Eventuelt «skam» får jeg ta.

En ting kan jeg imidlertid være enig med Dem i, og det er Deres sluttsats: «Enten postfrisk eller så brukt i pent stemplede merker.»

Forholdet er at Postmuseet år om annet deltar i gjennomsnittlig 6—7 mer eller mindre betydningsfulle frimerkeutstillinger utenlands, i alle verdensdeler, og det tør være klart at det inntreffer og vil inntreffe «kollisjoner» med hensyn til tidsrommet for avholdelsen av slike utstillinger som vi prøver å delta i med *helt ordinært norsk eksponat* (katalogsamling), som etter vår oppfatning interesserer de fleste utenlandske filatelister.

Det vil vi fortsette med, men skulle selvsagt svært gjerne ønske at vi kunne være i stand til alltid å utstille komplett samling ubrukte/postfriske norske frimerker/portomerker/tjenestemerker. Det har vi hittil ikke alltid kunnet av «kollisjonsgrunner» som berørt foran.

Det bør etter Postmuseets oppfatning være særlig vårt lands private utstillere som må bidra med sine samlingers spesielle sjeldenheter om de så skulle ønske. Postmuseet kan nok skaffe til veie litt av hvert som vil interessere særlig norske «skarpskodde» filatelister, men det er slett ikke det primære ved vår deltakelse i frimerkeutstillinger utenlands. Da gjelder det for Postmuseet å søke å skape interesse for norske frimerker blant utenlandske samlere, og jeg har grunn til å tro at det har lyktes i noen grad.

Endelig tillater jeg meg å gjengi i utdrag hva dr. Benno Schaginger, som sto i spissen for «WIPA 1965» den 14. juli 1965 har skrevet hertil:

«Je me fais un plaisir de vous faire connaître que l'objet d'exposition de votre Administration a trouvé un grand intérêt et qu'il a apporté une contribution splendide à la réussite de la manifestation. Je me permets de vous remercier bien vivement, au nom des organisateurs de l'Exposition ainsi qu'au nom de l'Administration autrichienne des Postes et des Télégraphes, pour cette contribution.

En même temps je vous prie de bien vouloir accepter la médaille commémorative et la plaque de participation ci-jointes que le Comité d'organisation de la WIPA 1965 nous a transmises en vue d'en assurer la distribution.»

Det synes således på presumptivt sakkyndig hold å råde en annen oppfatning enn den De har gitt uttrykk for.

Men det vil som regel være så at meningene om saker og ting er forskjellige. De har Deres mening og oppfatning, og Postmuseet sin. Jeg har prøvd å forklare hvorfor de ikke faller sammen.

Vedlagt følger som fotokopi liste over ubrukte norske frimerker (postfriske) som Postmuseet mangler og som ikke kan skaffes fra Poststyrets hovedbeholdning av ubrukte norske merker.

Jeg ville være Dem meget takknemlig om De skulle se Dem i stand til å gi meg bindende tilbud til mest mulig rimelig pris på *utelukkende enkeltmerker* (altså ikke par eller blokker) for henholdsvis 1, 2, 3, 4 eller flere (ikke flere enn 6) av de merkene som er oppført i listen.

Etter min oppfatning vil det være i norske filatelisters interesse at Postmuseet til enhver tid kan være i stand til å stille ut ved frimerkeutstillinger i utlandet *komplett* norsk samling (ubrukt/postfrisk) av frimerker, portomerker og tjenestemerker. Også vår norske frimerkepresse har hatt tendens til hurtiggang særlig i årene etter 2. verdenskrig, hva jeg personlig synes er beklagelig. Men mine synspunkter er naturligvis ikke alle enige i av dem som har ansvaret for norsk frimerkepolitikk.

Med vennlig hilsen

E. Tommelstad.

*

En faktisk opplysning:

Dr. Benno Schaginger er Østerrikes generalpostdirektør og sto ikke i spissen for og var heller ikke medlem av Organisasjonskomiteen for «WIPA 1965».

Red.

Mankoliste over ubrukte „postfriske“ frimerker

Kat.nr.	2.	2 skill.	gul, oransje i nyanser	4 stk.
»	3.	3	» lillagrå	2 »
»	4.	4	» blå i nyanser	3 »
»	5.	8	» brunkarmin i nyanser	2 »
»	6.	2	» gul	5 »
»	8.	4	» blå i nyanser	3 »
»	9.	8	» blekrosa i nyanser	4 »
»	15.	8	» 8 karminrosa	2 »
»	18.	3	» karmin til rosa	2 »
»	23.	3 øre	» guloransje i nyanser	3 »
»	25.II	10	» karm, rosa til rosa (nyanser)	3 »
»	26.	12	» gulgrønn i nyanser	2 »
»	28.	25	» matt fiolett	3 »
»	35.	5	» ultramarin i nyanser	5 »
»	36.	10	» rosa i nyanser	6 »
»	36.	10	» » »	6 »
»	36.	10	» » »	4 »
»	38.	10	» karminrosa	4 »
»	39.	20	» rødlig brun	3 »
»	40.	20	» blek ultramarin	4 »
»	41.	3	» oransjegul i nyanser	3 »

Kat.nr.	42.	5	» blågrønn	3 stk.
»	43.	10	» karminrosa til vinrød	3 »
»	44.	12	» matt olivengrønn	4 »
»	46.	20	» mattblå i nyanser	5 »
»	47.	25	» matt fiolett	3 »
»	51.	3	» oransjegul i nyanser (pl IV)	3 »
»	52.	5	» gressgrønn (pl III)	3 »
»	54.	20	» blå i nyanser (pl. V)	4 »
»	55.	25	» matt fiolett i nyanser	4 »
»	56.	3	» oransjegul	3 »
»	57.	10	» rosa	3 »
»	58.	20	» ultramarin	4 »
»	59.	1	» brungrå	3 »
»	60.	3	» oransjegul	3 »
»	61.I	5	» grønn i nyanser	2 »
»	62.	10	» rosa	4 »
»	63.	20	» ultramarin	4 »
»	64.	50	» karminbrun	4 »
»	65.	1	» brungrå	3 »
»	67.	5	» grønn i nyanser	3 »
»	68.	10	» karmin	3 »
»	69.	20	» ultramarin	3 »
»	70.	25	» matt rødfiolett	3 »
»	71.	35	» blågrønn	3 »
»	72.	50	» karminbrun	3 »
»	74.	2	» rødbrun	3 »
»	76.	5	» grønn i nyanser	2 »
»	77.	10	» karmin (pl. II)	3 »
»	78.	15	» brun	4 »
»	79.	20	» ultramarin	4 »
»	83.	50	» karmin-brun	3 »

Portomerker:

Kat.nr.	2.	4 øre	blålig lilla	2 stk.
»	3.	10	» rosa	2 »
»	4.	20	» ultramarin	2 »
»	5.	50	» karminbrun	4 »
»	6.	20	» ultramarin	6 »
»	7.	20	» lys ultramarin	6 »

Besøk

Postmuseet

Åpningstider:

Søndag	kl. 12—15
Tirsdag	» 10—15
Torsdag	» 10—15
Fredag	» 10—15

gir gløde og trivsel!

Finske samlere ønsker bytteforbindelse med norske. En annonse i tidsskriftet «Postimerkki» koster kr. 7,— i ustempelede frimerker. Prøvenr. mot 50 øre i frimerker.

Postimerkki, Hangö — Finland.

Bodø-forfalskningene

Som nevnt under «Stopp Press» NFT 7/65 side 139 har Bodø-forfalskneren også omsatt en hel del returbrev, såvel med returmerke 1 som returmerke 2.

Selv fikk jeg i sin tid uoppfordret tilsendt fire slike brev — 2 av hvert returmerke — og har siden fra tid til annen studert disse uten igrunnen å komme frem til noe endelig resultat. Brevene virker tilforlatelig, men der var noe som ikke syntes å stemme.

Da jeg mottok retur-oppgjør fra Bodø-forfalskneren i sin tid gjorde jeg ham oppmerksom på at en del av de objekter han sendte meg tilbake aldri var kommet fra meg — og at jeg ikke var noe interessert i disse. Etterat saken var anmeldt til politiet i Bodø, og mannen var avslørt — fikk jeg et merkelig brev fra mannen hvor han tilbød meg disse fire returbrev som dekning for differansen — og hvor han ba om min bekræftelse på at oppgjøret nu var i orden. Jeg besvarte aldri dette brev — men sendte fotostat-kopi av det til Bodø-politiet og gjorde oppmerk-som på at tonen i brevet syntes meg noe merke-lig.

Like før NFT 7/65 gikk i trykken fikk jeg så tilsendt et returbrev fra en utenlandsk samler — brevet var kjøpt på auksjon i Tyskland — Dorn-höfer — sammen med den fireblokk av 16 II som var gjengitt i forrige NFT. Dette brev var det altså også god grunn til å anta skrev seg fra Bodø — og da jeg kjente til at Bodø-falskneren hadde omsatt et parti returbrev til et firma — skrev jeg til dette og ba om å få utlånt hva fir-maet måtte ha av disse i beholdning fremdeles. Meget beredvillig fikk jeg oversendt ialt 22 retur-brev — men vedkommende firma kunne ikke med sikkerhet si hvilke av disse som skrev seg fra Bodø — idet firmaet også hadde kjøpt retur-brev fra andre kilder gjennom årene.

Jeg hadde således et relativt rikholdig mate-riale til disposisjon for mine undersøkelser, nem-lig av returmerke 1 på brev ialt 19 stk. hvorav i hvert fall to med sikkerhet var kommet fra Bodø — og to var kjøpt for mere enn 10 år siden på auksjoner i utlandet. Av returmerke 2 på brev ialt 12 stk. hvorav igjen to med sikkerhet var kommet fra Bodø — og to kjøpt i utlandet for mere enn 10 år siden.

Undersøkelsene viste at samtlige returmerker og brev nok var ekte — skriften på brevene viste seg i mange tilfelle å være den samme — og likeså avstemplingen og da utenpåskriften på konvoluttene var gjort av Brevåpningskommisjo-nens folk var det ikke grunn til å anta at det her kunne foreligge forfalskninger. I særdeleshet var dette utelukket da brevene skrev seg fra forskjel-lige kilder — og delvis var kjøpt på forskjellig tidspunkt. Det ser altså ut som Bodø-mannen vir-kelig har hatt et parti av returmerker på brev — antagelig i sin tid sloppet ut fra brevåpnings-kommisjonens arkiver — idet samtlige av disse brev var returnert departementet.

Returmerkene nr. 1 viste seg å kunne types ganske lettvisnt etter dr. Gelleins typer i NFT 1953 — mens derimot de grønne returmerker var vanskeligere.

Ved kvartslampeundersøkelse var det lettvisnt

å påvise et par mindre reparasjoner — nemlig to returmerker nr. 2 var påsatt nytt hjørne oven-til — et i venstre hjørne — det annet i høyre hjørne — og ifølge kilden var det grunn å anta at disse skrev seg fra Myrdahl — men med be-stemthet kunne dette ikke sies. Ett returmerke — antagelig også fra Bodø — viste også tydelig tegn på å ha vært løst av konvolutten og satt på plass igjen. Altså i grunnen ikke noe påfallende. For moro skyld tok jeg så taggemåleren fatt — for også å kontrollere taggingen. Jeg hadde lagt merke til at enkelte av merkene var av mindre høyde enn andre — men gikk ut fra at dette var tilfeldigheter — slikt kunne forekomme med linjetagging — og datidens relativt primitive fremstillingsmetode. Det viste seg da at de fire returbrev jeg hadde fått fra Bodø-mannen alle var «omtagget» i øvre kant, likeså var brevet fra Dornhöfer — som altså antas skrive seg fra Bodø — også omtagget — og et av de brev som jeg hadde fått fra firmaet som hadde kjøpt et parti fra Bodø.

Omtaggingen — falsktaggingen er nokså primi-tiv utført — antagelig med en saks — og i et til-felle viser det seg spor av barberblad-skjær? på konvolutten ovenfor den nye «tagging». Det ser altså ut som om Bodø-mannen i tillegg til sine stempelproduksjoner har moret seg med å «for-skjønne» dårlig sentrerte returmerker på brev — eller mulig returmerker med relativt store ska-der i overkant. Mannen hadde atter bevist for enhver at han nok visste litt om frimerker — men langt fra tilstrekkelig — og at han igjen hadde klart å gjøre objekter med en viss verdi helt verdiløse for samlere. I henhold til Norsk Filatelistforbunds instruksur til eksperter er falsktagging — omtagging — det samme som en forfalskning — og følgelig er da også disse retur-brev forfalskninger — og det er altså i frem-tiden nødvendig å være på vakt når man kjøper returmerker på brev — de kan skrive seg fra Bodø — og være falsktagget i overkant eller de øvrige sider — men med en god taggmåler og lupe kan vel de fleste erfarne samlere konstatere dette uten særlige vansker.

Fra innenlandske såvel som utenlandske lesere løper det stadig inn forespørsler om hvorledes saken mot Myrdahl utvikler seg — og nærsagt uten unntakelse uttaler brevskriverne sin store forbauselse over at politiet ennu ikke har brakt saken for retten. Politiet i Bodø lar øyensynlig tiden arbeide for seg — jeg skrev den 2. august i år et rekommandert brev og ba bl. a. om ut-skrift av rettens kjennelse for beslaget av de merker jeg i sin tid fikk fra Myrdahl — til dags dato — altså 2 måneder etter — er dette brev ubesvart. Enhver kan vel trekke sine egne kon-klusjoner i denne anledning.

F. C. Moldenhauer jr.

Sverigesamlere. Be om vår siste prisliste over svenske merker. Stor sortering. Lave priser. Sendes mot 60 øre i svenske frimerker.

Tumbas Frim.-tjänst, Tunavägen 27, Tumba, Sverige.

Lösabonmenter som ennå ikke har betalt bladet må gjøre det straks.

34. FIP-kongress i Wien 14-16. juni 1965

Utdrag av rapport fra Norsk Filatelistforbunds delegerte, Odd Graham

Årets FIP-kongress, den 34. i rekken, ble holdt i Palais Palfy i Wien umiddelbart etterat WIPA 1965 hadde stengt sine porter. Det medførte den fordel at de delegerte kunne drøfte problemene med alle delegerte på sine plasser — under en slik utstilling er det ofte slik at en stor del av de delegerte er opptatt med gjøremål i forbindelse med utstillingen. På den annen side ble nok oppholdet i Wien noe langvarig (selvom Wien alltid er en herlig by å besøke) for de mange deltagere som også ville titte på frimerkene, — de måtte innfinne seg i god tid før kongressen skulle de ha noe håp om å komme gjennom det vesentligste. En del av kongress-deltakerne deltok også i andre kongresser og møter som holdtes under WIPA, som f. eks. i AIJP-kongressen, «Altbrief-samlertreff», generalforsamling i FISA (luftpost-samlere), det internasjonale selskap for posthistorie, Lichtensteinsamlerne, St. Gabriel-Treff, de internasjonale eksperters møte, plenarmøte i FIP's Motivkommisjon og diverse møter i denne kommisjons byrå, den internasjonale handlerforening m. m. Programmet under utstillingsdagene var faktisk så sprengt at en FIP-kongress under årets FIP-utstilling neppe hadde latt seg gjennomføre.

Kongressen ble åpnet mandag 14. juni av FIP-presidenten Lucien Berthelot, som kunne hilse delegerte fra 31 tilsluttede landsforbund, — det største antall hittil i Fips historie. Den østerrikske generaldirektør for Postverket, Dr. Schagger hilste kongressen på vertskapets vegne, og var stolt over å kunne meddele, at den utstilling som dagen før var slutt hadde vært en «Hochfest der Philatelie der ganzen Welt», — nok ingen overdrivelse. Ved 13-tiden på utstillingens siste dag passerte betalende besøkere nr. 200 000 telleapparatene (man hadde regnet med 60—70 000, og utstillingskatalogen hadde et opplag som var avpasset deretter — følgen var at den meget tidlig var utsolgt, og ble omsatt utenfor utstillingen til børspriser.) «Filateliene er verdensomspennende», uttalte Generalpostdirektøren, «den viser de mange mennesker særlig hva de kan og bør gjøre i sin fritid. Filateliene har en moderne oppgave, den bringer menneskene i de 127 land som er tilsluttet UPU nærmere sammen — over alle grenser — og utbrer kjennskapet til land og folk. Moderne geografiundervisning bør være utenkelig uten hjelp av frimerkene....»

I sin årsberetning presiserte presidenten at såvel FIP's statutter som FIP's generalreglement for utstillinger under FIP-patronat må moderniseres for å kunne tilfredsstille dagens og fremtidens filateli.

Beretningene fra FIP's kommisjoner ble deretter behandlet. Beretningen fra *Kommisjonen for forfalskningsbekjemping* (W. Hofinger, München) viste dessverre at forfalsknings-spekulasjonen florerer på tross av at det i mange tilfelle er skredet både raskt og effektivt inn mot slik utbytting av samlerne. «Tokio-gjennomhullingen» av Berlinmerker. «Kennedy-over-

trykk» (Ich bin ein Berliner) — fra England er kommet slike merker i mengde — arkvis —, falske stempler på sveitsisk Pax-serie og Bundesfeiermerker, utgaver fra fullstendig ubebodde kanaløyer (som «filatelistiske sakkyndige» har gått god for) viser hvordan trafikken blomstrer — tross advarsler til samlerne. Rene fantasi-produkter er med hell omsatt til godtroende samlere rundt om i verden, gjennom storslagne annonser i fagpressen. Man oppnår det groteske når man i tidsskrifter ser annonsert slike produkter samtidig som man i bladets redaksjonelle del leser advarsler mot dem.

Beretningen fra FIP's *Motivkommisjon* ble fremlagt av kommisjonens president Van der Auwera. Man kan muligens si, at denne kommisjon er stor — til dels meget stor, men på den annen side er det påkrevet å ha faste kriterier for den samlede måte, som ellers, med den utbredelse den har i dag i alle land, lett ville kunne utvikle seg i en retning filateliene ikke er tjent med. Motivreglementet (av 1960) er imidlertid myntet på de samlere som vil delta i utstillinger (nasjonale og internasjonale), og det skal ikke påtvinges noen. Men ønsker man å vise slike samlinger på nasjonale og internasjonale utstillinger skal det følges. Reglementet er f. t. under revisjon ut fra de erfaringer som er høstet de 5 år det har vært ikraft. Forøvrig ble Motivkommisjonens indre reglement (kommisjonens forretningsordning) samt dens organisasjon og sammensetning ratifisert av kongressen.

Ungdomskommisjonen (H. Danesch) fremholdt at aldersgrensen på 18 år nå synes altfor lav, den bør være 21, slik den er allerede i en rekke land. Det er et meget aktivt samarbeid mellom de mellomeuropeiske ungdomsorganisasjoner — forholdene ligger jo også godt tilrette herfor — med de relativt korte avstander. Kommentar til art. 8 i reglementet for bedømmelse av ungdomsklassen på internasjonale utstillinger ble ratifisert.

Kommisjonen for presse- og propaganda (P. Seguy) samarbeider intimt med AIJP (det internasjonale forbund for filatelistiske journalister) — som også ledes av Seguy. Med over 500 medlemmer i 45 land råder filateliene her over et organ som ved kommunikeer, informasjon, individuelle og kollektive innlegg i verdenspressen må kunne bidra til å lede hobbyen over i sunnere spor.

Kommisjonen mot skadelige og uønskede frimerkeutgaver (P. Seguy) pekte i sin beretning på nødvendigheten av at kommisjonen ble varslet hurtigst mulig om alle påtenkte utgaver som strir mot FIP's bestemmelser og som er til skade og ulempe såvel for den enkelte samler som for filateliene som helhet. Hvert lands forbund bør ha dette til oppgave.

I samarbeid med WIPA ble det i sommer sendt ut en ajourført fortegnelse over alle frimerkeutgaver som anses skadelige eller uønsket, og som det derfor er forbudt å vise på en FIP-utstilling

(nasjonale så vel som internasjonale). Samlinger som inneholder slike merker blir uvegerlig diskvalifisert (en samling på WIPA ble diskvalifisert av den grunn, til og med etterat den hadde oppnådd en medalje). Blant skadelige utgaver nevner beretningen de belgiske Van der Weyden-blokker (1965), som kommisjonen dessverre fikk for sent beskjed om. Blokkene har 100, resp. 130 pst. tillegg til nominalen, og er derfor FIP-boycottet. Det norske «Lykkebrevmerke» ansees også for skadelig — det er intet frimerke, kun en vignett.

Da kongressvedtaket i Praha 1962 vedrørende skadelige og uønskede utgaver har vist seg ikke å svare helt til sin hensikt, fikk kommisjonen på Paris-kongressen i oppdrag å utarbeide nye, konsise bestemmelser. Disse forelå i Wien, og ble vedtatt av kongressen. Bestemmelsene som straks trådte i kraft er gjengitt annet sted i dette hefte.

Nye medlemmer i FIP.

Filatelistunjonen i Folkerepublikken Nord-Korea, og The Philatelic Congress of Great Britain (som representerende de engelske filatelister) ble opptatt som nye medlemmer. Sistnevnte trer i stedet for «Junior Philatelic Society» som ble opptatt i fjor, men som selv er med i den engelske organisasjon som nu er opptatt som medlem.

Strøket medlem:

Det jugoslaviske filatelistforbund er blitt delt i tre forbund: et serbisk, et kroatisk og et slovensk. Da kun ett forbund kan representere et land i FIP, ble det jugoslaviske forbund strøket som medlem, — inntil videre.

Kommende utstillinger:

Den planlagte utstilling 1966 i Lisboa, som var meddelt FIP-patronat er annullert. Kongressen besluttet å stille «The Sixth International Philatelic Exhibition» (SIPEX) under FIP-patronat. Den blir holdt i Washington 21.—30. mai 1966, og blir den eneste «FIP-utstilling» neste år.

Utstillingen i Amsterdam 1967 ble stillet under patronat av FIP. For 1968 er følgende utstillinger anmeldt: Tel Aviv og Praha (sistnevnte i anledning av 50-årsjubileet for landets frimerker). I 1969 planlegges internasjonal utstilling i Sofia eller Varna (Bulgaria) og i 1971 i Budapest.

I forbindelse med de olympiske sommerleker 1968 i Mexico vil det bli holdt en internasjonal utstilling — «Exposition Olympique 68».

FIP-kongressen 1966 ble, etter innbydelse av Bund Deutscher Philatelisten, besluttet avholdt i München. I forbindelse med denne vil det bli arrangert en internasjonal «frimerkesalong», hvor alle postverk vil bli innbudt til å delta (ingen konkurranseutstilling). Kongressen 1967 skal holdes i Amsterdam i forbindelse med utstillingen der.

På kongressens siste dag var diskusjonen konsentrert om de foreliggende forslag til endringer i FIP's statutter og i Generalreglementet for internasjonale utstillinger patronert av FIP.

Presidenten opplyste at av de 30 forbund som er tilsluttet federasjonen hadde kun 8 svart på FIP-Byråets anmodning om å avgi uttalelse i våres om de forslag som er utarbeidet av FIP-byrået. Det kunne derfor dessverre ikke bli noen realitetsdebatt om disse meget viktige saker. De tilsluttede forbund ble gitt en siste frist til å ut-

tale seg om statutter og reglement — innen 31/12 65 (blant de 8 forbund som har svart er NF).

Debatten ble derfor bare av generell karakter og man drøftet prinsippene uten å gå i detalj vedrørende de enkelte artikler. Litteraturklassen på utstillinger har hittil vært stedmoderlig behandlet. AIJP har utarbeidet et reglement for bedømmelse av objekter i denne klassen. Det ble antydnet at litteratur til internasjonale utstillinger bør godkjennes av vedkommende landsforbund og en spesialjury — sammensatt bl. a. av medlemmer fra AIJP bør bedømme objektene.

Spørsmålet om handlere i juryene, og om handlere som utstillere var også «til luftning». Et meget ømtåelig kompleks, som Berthelot uttalte, — handlere kan jo stille ut under dekknavn. Det er derfor foreslått at det ikke skal være tillatt å stille ut samlinger i visse viktige klasser under dekknavn eller anonymt, (særlig i de klasser som konkurrerer om de store trofeer, — der har man jo opplevet temmelig merkelige ting i årenes løp.) Det er forøvrig et spørsmål om forbudet ikke bør gjøres generelt.

Luftpostsamlinger som det stadig blir fler og fler av bør bedømmes av spesialister på området. Det viser seg nemlig at atskillige «skadelige» luftpostobjekter kommer for dagen — og passerer upåttalt, objekter som intet har med filateli å gjøre. Samlinger med «moderne» merker kommer fullstendig i skyggen av de rent klassiske samlinger, noe der må rettes på, bl. a. ved å instituere iallfall en liten gullmedalje for slike samlinger, uttalte presidenten.

Under eventuelt uttalte presidenten at det lå FIP på hjertet å sette i gang en aksjon som kunne lette den internasjonale byttevirksomhet, også i hensikt å beskytte samlerne. Landsforbundene ble derfor gitt i oppdrag å redegjøre for hvilke regler, eventuelt hvilke restriksjoner hvert land har på dette område. Målet må være: et fritt bytte mellom alle land.

FIP vil også ta opp arbeidet for å beskytte samlerne mot forfalskninger, ved at samlermerker i alle land blir likestilt i rettslig henseende med gangbare merker (slik det alt er tilfelle i Ungarn).

Etter tre dagers forhandlinger ble kongressen avsluttet med en utflukt til Klosterneuburg hvor det var fellesmiddag, besøk på friluftsteatret og «Heuringen» i klosterkjelleren, — hvor kongressen ikke danset.

FIP's nye bestemmelser vedrørende skadelige og uønskede frimerkeutgaver.

Vedtatt på 34. FIP-kongress i Wien 1965.

I. Skadelige frimerkeutgaver.

Definisjon: En utgave er skadelig når den direkte er til skade for samlerne.

Som skadelige blir betraktet:

1. Utgaver, eller bestemte verdier av slike, som helt eller for storpartens vedkommende blir solgt til enkelte som således kan diktere utgavens pris.
2. Utgaver, eller visse verdier av disse, som i utgivingslandet ikke bringes til fritt salg ved postkontorene, eller som blir solgt under spesielle forretningsbetingelser.
3. Utgaver, eller visse verdier av slike, som har tilleggsverdi som overstiger 50 pst. av den nominelle verdi.

4. Ordinært utgitte serier, merker eller blokker som i spekulasjonsøyemed forsynes med ikke-postal gjennomhulling eller overtrykk.
5. Privat-trykte utgaver uten post-status.
6. Særtrykk av regulære utgaver som ikke kan fåes på postkontorene.

Unntak: Avvikelse fra pkt. 3 godkjennes dersom utgaven øyeblikkelig etter en ulykke eller en plutselig nasjonal katastrofe blir sendt ut og bringer de skadelidte den første hjelp.

II. Spekulasjonsutgaver.

Definisjon: En utgave er spekulasjon når den har kostbare «sideutgaver».

Som spekulasjon anses:

1. Utgaver med taggete og utaggete merker, serier eller blokker av de samme verdier.
2. Utgaver med særbestemmelser for salg («koblet salg») (f. eks. 1 blokk gir rett til kjøp av x serier, for å få 1 merke trykt i mindre opplag må der kjøpes x vanlige merker...)
3. Utgaver i forskjellig farge for det samme merke eller for samme blokk.
4. Ettertrykk av en utgave eller deler av den i samme eller lett endret form i spekulativt øyemed.

III. Uønskede utgaver.

Definisjon: Da frimerker etter sitt vesen skal være kvittering for betalt porto, blir alle de utgaver som åpenbart ikke samsvarer med postalt behov betraktet som uønsket:

1. For store erindrings-serier.
2. For høye verdier.
3. Miniatyrark-blokker.
4. Utgaver med et motiv som er fullstendig fremmed for utgiverlandet.
5. Opplag som forsettlig er for små.

*

I henhold til ovennevnte bestemmelser — som avløser «de 8 punkter» vedtatt i Praha 1962 — vil frimerkeutgaver som er i strid med disse bli satt på FIP's liste over frimerker som ikke må vises på FIP-utstillinger.

Odd Graham.

Australia minnes

1. verdenskrig

Høsten 1914 gikk Tyrkia med på Tysklands side i den 1. verdenskrig, og noen måneder seinere rapporterte russerne at de ikke maktet å holde tilbake de tyrkiske troppene som presset på ved grensen i Kaukasus. Den russiske regjering ba de andre entente-medlemmene (Storbritannia og Frankrike) om å foreta et angrep på Tyrkia for å trekke bort noen av tyrkernes tropper. Franskmennene var mest stemt for å holde alle styrker på vestfronten, men britene så fordeler i et angrep på Tyrkia og besluttet å la krigsskip gå til angrep på Gallipoli-halvøya ved innseilingen til Dardanellene. I fire uker ble befestningene bombardert — forgjeves.

Så ble det besluttet å gå til nytt angrep, denne gang med støtte av landgangstropper. 14. april

kom det nye framstøtet, og i angrepet deltok bl. a. 27.000 man fra *The Australian and New Zealand Army Corps* (ANZAC), som bare fire måneder før hadde kommet til Egypt for å fullføre treningen.

Angrepet ble ingen overraskelse for tyrkerne. Det lange bombardementet hadde advart dem, og landgangen, som i februar hadde kunnet gå uhindret, ble nå møtt med sterk motstand oppe i de forrevne fjellene på Gallipoli. De australske troppene ble raskt trengt tilbake og ble stående på en 1,5 km lang strekning langs stranda. Der holdt de stand hele sommeren mens sola brente, bekkene tørket ut og graset sviddes. Gallipoli-felttoget ble til et inferno.

6. august ble det forsøkt med en nytt framstøt og med forsterkede tropper for å skjære over halvøya og innringe tyrkerne. Igjen mislyktes angrepet. Fronten ble bare forlenget, og stillingskrigen fortsatte.

Utover høsten skjedde det noe som forandret situasjonen. Tyskland erobret Serbia, og det ble straks lettere for tyrkerne å få tysk militær hjelp. For de allierte ble det aktuelt med en tilbaketrekking, og dette ble foretatt med stort hell i ly av tåke og mørke natt til 20. desember 1915. Tyrkerne merket ingen ting før de allierte troppene var brakt bort sjøvegen.

ANZAC-tropper deltok også på vestfronten, bl. a. ved Passchendaele og Somme, og hadde større hell med seg her. Det samme var tilfelle på Sinai-halvøya. Det kan derfor se ut som et paradoks at det er det mislykkede Gallipoli-felttoget, og ikke de andre store seirene, som blir gjenstand for årlige festligheter i Australia og New Zealand den 25. april hvert år. Men Gallipoli er for australierne blitt stående som det klareste bevis på nasjonens utholdenhet og kampvilje.

Fra Australia deltok i alt 330.000 mann i 1. verdenskrig, og alle disse var frivillige. Av australierne ble 60.000 drept og 226.000 såret. For New Zealand er tallene 100.000 frivillige, 16.000 drepte og 41.000 sårede. Befolkningstallet tatt i betraktning — Australia 5 mill., New Zealand 1,2 mill — betalte disse to landene dyrt for sin krigsinnsats. Selv stormakten USA hadde færre drepte.

Minnet om ANZAC-troppene er gitt med en frimerkeutgave før, men til 50-årsdagen for Gallipoli-felttoget 14. april i år gikk flere områder sammen om å utgi merker:

Australia 5 d, 8 d, 2 sh 3 d, Christmas Isl. 10 c, Cocos Isl. 5 d, New Zealand 4 d, 5 d, Nahru 5 d, Norfolk 5 d, Papua & New Guinea 2 sh 3 d.

New Zealands merker avbilder et sted på Gallipoli-kysten kalt Anzac Cove. Resten av merkene har som motiv en statue som i 1935 ble reist utenfor Melbournes *Shrine of Remembrance*, en minnehall over de falne, til minne om soldaten John Simpson Kirkpatrick. Han var engelskmann, men vervet seg straks i Australia da krigen brøt ut. Med sitt esel «Duffy» fraktet han sårede ned fra fjellene, og siden er han blitt stående som symbol på ANZAC-styrkenes heltemodige innsats. Kirkpatrick falt 19. mai 1915, i første fase av Gallipoli-felttoget.

De laveste verdiene av den australske utgaven er kakifarget som ANZAC-styrkenes uniform. den høyeste verdien har regimentets farger, blått og pupur.

Jarle Brosveet.

nordia 1966

Ingen rammeavgift på Nordia 1966

Utstillingskomiteen meddeler at det er gratis deltagelse på utstillingen. Det vil ikke bli krevet opp hverken rammeavgift eller honorar for medsendte album. Hver enkelt utstiller må selv forsikre samlingen sin. Utstillingsledelsen sørger selvsagt for best mulig bevoktning og beskyttelse, men som vanlig på alle utstillinger er utstillingskomiteen fritatt for ansvar for skader.

Jeg vil atter minne om fristen for foreløpig anmeldelse som er 15. desember. Altså fremdeles god tid, men hvorfor vente til siste dagen.

Det er alt kommet en del anmeldelser og flere kommer nok i dagene fremover. La oss håpe at Norge vil ta godt for seg av medaljene, og det kan kun gjøres ved at folket plukker fram sine ting og blir med.

Spesialreglementet er sendt ut til de vanlige utstillere, og ellers en del som har bedt om det særskilt. De forskjellige klubber har også fått en del eksemplarer. Er det fremdeles noen som mangler anmeldelesskjema så skriv omgående. Er det andre spørsmål står jeg med glede til tjeneste.

Eivind Evensen, Minde.

Blå stempler på Norge nr. 1

Vi gjenga i NFT 3/65 en liste over blå stempler som til da var kjent på nr. 1 — siden er det kommet et par nye meldinger om slike — og vi gir nedenfor den fullstendige liste som den kjennes i dag:

Stedsstempler: Aalesund 48, Brevig, Grimstad 48, Hammerfest, Kragerø, Laurvig 48, Sandø-sund, Vadsø 52, Vardal.

Nummerstempler: 42, 43, 97, 100, 103, 138, 159, 160, 253, 312, 317, 333.

Riststempler: 10, 11, 12 strek.

Skipstempler: Constitutionen, Lindesnæs, Prinds Carl.

Der finnes utvilsomt flere blå stempler på nr. 1 enn de som her er nevnt, og redaksjonen vil derfor være meget takknemlig om eiere av slike vil sende oss melding om disse — det er jo i de fleste samleres interesse at denne oversikt blir så fullstendig som mulig.

BOKHYLLEN

Editors of philatelic works are requested kindly to send review copies to the following address:

Die Herren Verleger von philatelistischen Arbeiten werden ersucht, Rezensionsexemplare davon an die untenstehende Adresse gef. zu senden:

Norsk Filatelistisk Tidsskrift,
Redaksjonen,
P. O. Box 49, Minde—Bergen,
(Norway, Norwegen).

Stanley Gibbons Part I 1966 utgitt, av Stanley Gibbons Ltd., 391 Strand, London W.C. 2, innbundet lerretsbind, format 13½ x 21 cm, 960 sider, pris i England 20.—, i Norge fra Wennergren Cappelen A/S, Oslo.

I likhet med den blå Gibbons som vi meldte om i forrige nummer, er også den rød Gibbons nu kommet med moderne design på permen. Katalogen kom den 10. september og har fremdeles bibeholdt det tospaltete format. I år er igjen en del land blitt omarbeidet og bl. a. er alle «dobbelte flaggstang» variantene på sølvjubiléumsutgaven av 1935 nu katalogisert og prissatt. En del nye landsnavn er selvsagt å finne i årets utgave, nemlig de nye navn på de gamle kolonier. Prisstigningene er store og der er et enormt antall prisendringer. Ifølge vaskeseddelen skal der være gjort flere prisendringer i denne utgave enn i noen av utgavene siden krigen.

Spesialkatalog over Danmarks stålstukne frimerker, utgitt av Danmarks Filatelistunion ved Tom Plovst, H. C. Andersens gade 13, Horsens, heftet, format 17 x 25 cm, 48 sider, pris kr. 15.—. Undertittelen på dette hefte er «Varianternes vidunderlige verden», og dette hefte har betegnelsen Bind II, hefte I. Det omhandler en del av bølgeinjeutgaven 1933—1965.

Planen er å utgi dette verk i hefter på 48 sider. Bind II kommer til å bestå av 4—5 slike hefter som dette og hvert hefte vil altså koste kr. 15.—. Tanken er at dette etterhvert skal bli en håndbok over Danmarks stålstukne frimerker. Bind I som vil omfatte stoff av almen interesse for forståelsen av de stålstukne merker, vil først komme senere.

La oss med en gang slå fast at et meget stort arbeide er lagt ned i dette hefte. Tekst og beskrivelser er meget behagelig for øyet, og illustrasjonene er etter vår ringe formening superb. Skulle man innvende noe, så må det være at en del av de illustrerte og beskrevne varianter er høyvitenskapelig fluelort. Man skal både ha tålmodighet, god lupe og godt syn for kunne plukke disse ut fra brukt materiell i hvert fall. En rekke av variantene består av morsomme dobbeltpregninger, og en liten idé om hvor mange platefeil der eksisterer, kan man jo danne seg når vi nevner at 2 øre rød type 1 har 44 beskrevne og illustrerte slike.

Katalogen har likevel etter vår mening en stor misjon. Med den prisstigning som i dag finner sted for de eldre merker, er det de færreste samlere som kan avse pengemidler til å skaffe seg tilstrekkelig av det klassiske materiell. Ved hjelp av denne spesialkatalogen kan hvem som helst av billig massevare skaffe seg en imponerende spesialsamling som ikke behøver koste stort, men likevel gi eieren like stor glede som en til-

—>

The Royal Philatelic Collection

Av Sir John Wilson, Bart., K. C. V. O.

Forts. fra nr. 5/65.

Kort tid etterat han hadde kjøpt dette merket i 1904 gjennomgikk han merkets temmelig romantiske historie, selvsagt helt upersonlig. Han begynte selvsagt med å fortelle om merkets underlige fremstilling. Mauritius i 1847 var et altfor fattig land til å kunne tillate seg utgiften med fremstilling av kostbare linjegraverte trykkplater i England, og da man trengte frimerker ble det inngått kontrakt med Monsieur Barnard, en gullsmed som bodde på øya, og som drev med litt graveringsarbeide for sin bransje.

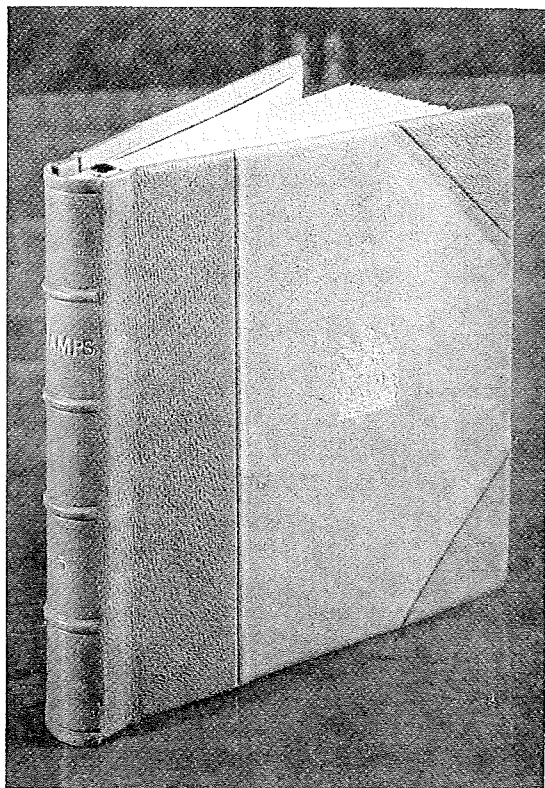
Han var etter kontrakten forpliktet til å fremstille merker i verdiene 1 d og 2 d, men ved en misforståelse eller feiltagelse plasserte han ordene «Post Office» i stedet for «Post Paid» i merkebilledet. Han var antageligvis fransktalende. De to verdier graverte han på en liten kobberplate, og da merkene måtte ha forskjellig farge kunne han bare trykke et merke om gangen. Han hadde gjort ferdige femhundrede 1 d og femhundrede 2 d merker da Postverket fant ut at hans fremstillingsmetode tok for lang tid. Barnard's arbeide ble ikke noen lukrativ forretning for øya, idet hans honorar for å gravere platen og trykke frimerkene langt oversteg det beløp Postverket kunne ta inn ved salg av de tusen merker, for ikke å nevne de betydelige utgifter Postverket hadde til de postale tjenester merkene berettiget kjøperne til.

Så meget for merkene bakgrunn. Kongen pleide så å fortsette historien med å fortelle hvorledes hans eget 2 d merke var funnet i Hampstead (en av London's forsteder, red.). Det ble oppdaget i en skolegutt's samling som forøvrig ikke inneholdt noe annet sjeldent merke, og da merket kom opp på auksjon i London oppnådde det den forbausende høye pris av £ 1450 (29.000). Ved dette punkt i kongens fortelling bemerket en av medlemmene i den kongelige husholdning

svarende, men kostbar samling av de eldre utgaver.

Råd og vink for frimerkesamlere av Charles B. Middelthun, utgitt av A/S Forlagshuset, Kr. Augustgt. 19, Oslo, heftet, format 16 x 19 cm, 84 sider, pris ikke oppgitt.

Ifølge forord og vaskeseddel er dette opptrykk av en bok som opprinnelig kom i 1943, men den skal være utvidet og revidert, og bl. a. tilført noen nye kapitler. Særlig fremheves et filatelistisk leksikon som opptar de siste 15—20 sider av boken. Vi har ærlig talt ikke brydd oss med å lese hele boken. Vi er jo tross alt kommet forbi dette stadiet. Boken kan sikkert være bra nok for den som nettopp er begynt å samle frimerker, men på oss virket i hvert fall det vi har kikket på svært overfladisk. Vi fikk med respekt å melde rett og slett kuldegysninger når vi leser i det filatelistiske leksikonet varianten cracked plate oversatt med brusten plate, og den internasjonalt kjente dobbeltfoten betegnet med dobbelt løvefot. Vi trodde forfatteren hadde befattet seg så lenge med norske frimerker at han kjente det korrekte norske navn på de mest populære varianter på Norge nr. 1.

— som forøvrig ikke hadde noe som helst kjennskap til frimerker — at dette var meget interessant, men han ville meget gjerne vite hvem som var den unevnelige store idiot som kunne betale £ 1450 for noe som i beste fall kunne kalles et lite stykke papir!

Hvem kjøperen var kunne der knapt herske noen tvil om, for merket fantes i den kongelige samling. De siste ord i fortellingen «Det var meg» ble alltid etterfulgt av kongens hjertelige latter.

Han la aldri skjul på sin stolthet over å være frimerkesamler, og han gjorde meget for at hobbyen ble alminnelig anerkjent. Han overtalte sin far i 1906 til å gjøre den daværende Philatelic Society, London til The Royal Philatelic Society, London, og han sørget for å få inkludert Lord Crawford's navn på kroningslisten over dem som ble tildelt titler og ordener. Lord Crawford etterfulgte ham selv som president for the Royal Philatelic Society.

Kongen fortalte ofte om all den glede han hadde hatt av sin samlervirksomhet, og hvorledes han hadde kunne slappe av med sine frimerker. De hadde gjort det mulig for ham en tid å glemme sine mange store plikter og ansvar og hvile fra statssakene.

Kongens umåtelige interesse for sin frimerker var et stående samtale-emne på slottet. Hans personlige tjenere visste etter kort tid at var han først gått inn på «Frimerke-værelset» var det lite sannsynlig at han ville ringe på dem, og de hadde

derfor en rolig stund foran seg. Man kan bare huske to tilfeller over en lang årrekke hvor han ringte på tjenerne fra Frimerke-værelset.

Kongen betalte sin kontingent.

Etter at han kom på tronen i 1910 gjorde han kjent gjennom sin privatsekretær at med hensyn til The Royal Philatelic Society måtte han nå tre tilbake som president, men han ville fortsatt være dens beskytter. Og han fortsatte som beskytter i alle ordets betydninger. Han insisterte på å betale sin kontingent og sendte hvert år uoppfordret sin kontingent som vanlig medlem. Da man opprettet femti-årsfondet for å skaffe penger til et permanent klubbhus sendte han meget generøst en av de største donasjoner som fondet mottok.

I sin melding ga han videre uttrykk for «sitt ønske om at Lord Crawford skulle bli president». Det er bare et lite bevis på hans inngående kjennskap til foreningens vanlige praksis og lover at han benyttet seg av den avgående presidents privilegium til å foreslå sin etterfølger.

Kongen var også meget generøs ved filatelistiske velgjørenhets-arrangementer. Dette viste seg bl. a. ved at han ga en serie av Trinidad merkene med 9 d overtrykket til Boer-krig inn-samlingen, og til den nasjonale filatelistiske krigs-innsamlings-auksjon i 1916 ga et eksemplar av 9 d Plate V fra sin egen samling England. I alt inn-brakte disse to gaver over 10.000,— kr. til inn-samlingene.

Kongen ble selvsagt alminnelig anerkjent såvel i England som i den øvrige verden som verdens fremste frimerkesamler, og der finnes mange eksempler på den honnør som ble vist ham på det filatelistiske plan. Nendenfor følger et utdrag av et brev som han skrev til dronning Mary under sitt offisielle besøk i Frankrike i 1914.

«Jeg var meget takknemlig for Monsieur Th Lemaire's vennlige innvitasjon til å se den kongelige og presidentale prosessjon fra et av vinduene i M. Lemaire's rommelige lokaler på Avenue de l'Opera. Idet jeg nærmet meg mitt bestemmelses-sted ble jeg oppmerksom på en stor folkemengde foran lokalene, og ble hurtig gjort oppmerksom på den imponerende dekorasjon over hele fasaden av M. Lemaire's bygning. Det var disse som vakte så stor forbauselse og begreistring. Disse dekorasjoner besto av seks enorme tavler, hver representerte et av frimerkene som var utgitt under Kong Georg V's regjeringstid, nemlig: 25 rupees fra India med portrett av den indiske keiser, 5 shilling fra Rhodesia med dobbeltportrett av kong Georg og hans vakre dronning Mary, 1 d fra England, 2 cents fra Canada, 4 shilling fra Nyasaland og 2½ fra den Syd-Afrikanske Union. Disse tavler var dekorert med blomstergirlandere, flerfargete elektriske pærer, mengder av engelske og franske flagg og velkomsthilsener.»

«Disse originale dekorasjoner som skilte seg så utmerket ut fra de offisielle utstillinger, kunne ikke unngå å tiltrekke seg «Roi-Philateliste's» oppmerksomhet idet hans majestet ledet av en ridende republikansk Gardeavdeling, og omgitt en strålende eskadron av Cuirassierene passerte forbi våre vinduer. Faktum er at kongen lente seg frem med markert interesse, og gjorde tre ganger honnør. Utvilsomt så han i disse overdimensjonerte frimerker et minne om sin elskede samling.

Hva angår publikum så var der til enhver tid en kolossal menneskemengde foran dekorasjo-

nene, og det må ha vært hundretusener av interesserete og begeistrede beundrere som så M. Lemaire's enestående dekorasjoner under festlig-hetene.

(Sir John Wilson regner så opp alle de merker fra den kongelige samling som ble vist på offentlige utstillinger i England eller på The Royal Philatelic Society's møter og utstillinger fra 1907 til 1935).

Kongen sendte sin samling Nevis til den internasjonale frimerkeutstilling i Berne 1910. Baron Reuterskiold som var president i organisasjonskomiteen var godt kjent av ham, og var også en spesialsamler av Turks Islands frimerker, som kongen. Det var på hans anmodning at eksponatet ble sendt, det var det eneste tilfelle hvor kongen viste sine frimerker utenlands.

Han hadde gjort det til regel bare å sende til the Royal Philatelic Society eller til utstillinger som ble organisert av denne forening. Skulle han ha fralevet denne regel ville det ført til en strøm av anmodninger om deltakelse overalt.

Kongen var meget lite begeistret for å vise sine merker over et lengere tidsrom, men hans grunner for dette var slett ikke egoistiske. I en del av de tidligere utstillinger var det tatt altfor lite hensyn til solens blekende innflydelse på frimerkene, og dette hadde forårsaket at en del av merkene han hadde vist måtte skiftes ut. Dessuten var den nåværende fremgangsmåte med å stikke albumsbladene ned i små remser på rammeplatene ikke kommet i bruk, og en del av albumsbladene var blitt skadet av knappenåler og tegnestifter. Kongen, som den uegoistiske mann han var, syntes det var ille at Bacon skulle få ekstraarbeide med å ommontere deler av samlingene på denne måte. I dag er disse innvendinger ikke aktuelle mere. Stor omtanke vises for å unngå skader på merkene fra sollys, og albumblad kan vises i beskyttende plastikk-lommer. Dette beskytter mot flekker på bladene, og sørger også for at frimerkene hele tiden ligger plant. Uten disse forholdsregler har særlig postfriske blokker lett for å krølle seg.

Kvaliteten, det viktigste problem.

Den høyeste kvalitet er blitt mer og mer etter-søkt over hele verden, men fra tid til annen er det blitt påstått at britiske samlere har en lav standard når det gjelder kvalitetskravet. Denne påstand kan til en viss grad opprettholdes med full rett, først og fremst fordi man foretrekker ustemplede merker, men også på grunn av at man for en meget stor del har konsentrert seg om studier av trykkplater og trykkstener, og den dermed forbundne arkrekonstruksjon.

Det må innrømmes at det er praktisk talt umulig å kombinere kompletthet med kvalitet når det gjelder de gamle merker fra mange imperieland. Skal merkene være virkelig friske i fargen og ubrukt med originalgummi, med store, brede marger på utaggede merker og perfekt sentrering på taggedde merker så vil det bli mange utgaver av imperie-merkene som overhodet ikke vil være representert i en samling. «Kvalitets-syken» blant samtidige samlere er årsak til at mange heller unnværer et merke i sin samling heller enn å ha merket i en kvalitet som forkastes av de mest pirkete kritikere.

Bacon påsto at Mirabaud, som samlet i Paris,

var den første av de store generalsamlere som insisterte på den høyeste kvalitet for sine merker. Castle's kommentar etter å ha vært tilstede ved auksjonene over Mirabauds samlinger bekrefter Bacons utsagn, men selv Mirabaud tok med et merke som hadde delvis lim eller helt manglet limen dersom det ellers var friskt og fint i fargene. Han kan ha vært av den oppfatning at en liten tynn flekk hadde innflydelse på verdien, men han ville ikke av den grunn ha fullstendig forkastet merket. Han kunne gjerne kjøpe et merke med ubetydelige brekk (særlig brekk som er forårsaket av gummieringen, såkalte «gummi-brekk») så lenge overflaten i papiret ikke var knekket. Hverken kongen eller Bacon var ytterliggående i sine kvalitetskrav. De aksepterte merker av ringere kvalitet omtrent som Mirabaud gjorde.

«O. G.» (original-gummi) ukjent.

Ordet «tynn flekk» forekommer overhodet ikke i beskrivelsene av objekter i de tidligste auksjonskataloger, og det er helt opplagt at samlere ikke hadde noe å innvende mot mindre feil som var nevnt i beskrivelsene. I mange tilfeller var det intet skille mellom postfriske merker og merker med lite eller intet lim, og en brekk ble ikke nevnt uten at dette var meget lett synlig eller merket sprakk. På kontinentet var kvalitetsstandarder meget høy, vesentlig fordi man der konsentrerte seg mest om de brukte merker. Av merker som 1 d og 2 d 1840 fra England, 10 c og 20 c 1849 — «epaulettene» fra Belgia fantes der umåtelige beholdninger på handlerhender. Interessen for å samle disse merker ble derfor begrenset til å velge de vakreste, mest utsøkte eksemplarer — det var ingen vanskelighet å finne tilstrekkelig materiell til å fylle albumsidene. Med frimerker som var så relativt rimelige, ble samleren på kontinentet, som i sin alminnelighet ikke interesserte seg særlig for platevarianter, vesentlig opptatt av å velge ut så mange forskjellige avstemplinger som mulig, og «skolen på kontinentet» var derfor meget mer opptatt av stempler enn deres samtidige i England. I mange tilfeller var de sogar mere interessert i stemplene enn i frimerkene.

For noen av de mindre lands vedkommende, slike som de gamle tyske eller italienske stater var det en viss grad av begrensning ved å samle stempler — områdene var jo avsluttet — men for andre og større landegrupper var området faktisk ubegrenset. Dette ble særlig tilfelle om en samler forsøkte å bygge opp en samling av alle nummerstemplene av en type — en slik samling hadde dessuten lett for å bli ensforming. Selv om samle-området ble innskrenket til de alminnelige stempeltypene og farger kunne det bli et meget stort område å spenne over. Hverken kongen eller Bacon tok noe hensyn til nummerstempler eller stempelfarger i noen som helst type stempler og det er bare på et område, Helgoland, hvor en komplett samling ble kjøpt og sammenarbeidet med materiellet som fantes i den kongelige samling, hvor man finner stempeltypene vist. Den tidligere eier hadde til en viss grad befattet seg med stemplene, og ingen av merkene i samlingen ble solgt eller byttet bort når monteringen ble utført. Nå er dette muligens et særlig spesielt tilfelle, da frimerkene fra Helgoland er sjeldnere stemplet enn ustemplet, og

en samling fra dette område som helt manglet brukte merker ville tape en stor del av sin tiltrekning, og gjøre samlingen fra denne koloni nærmest uinteressant. Purves's samling fra det australske samvelde inneholdt en god del uvanlige stempler, men ikke alle disse ble montert i den kongelige samling, og noen ble byttet mot andre merker.

«Used Abroad» ble ignorert.

Det var på den tid kongen samlet at man først fikk øynene opp for de såkalte «Used Abroad»-merker fra England som var brukt og stemplet i de forskjellige kolonier og poststeder før disse fikk egne merker. Interessen var stor for områder som de vestindiske øyer, Mellom- og Syd-Amerika, hvor merkene fra England hadde vært brukt. Slikt materiell, særlig da på helbrev er av stor historisk interesse — blant annet viser det i hvilken utstrekning det engelske postverk gjorde bruk av sin «oppfinnelse» av frimerket. Ved å opprette avdelinger av det engelske postverk i så mange deler av verden ble det mulig å forutbetale portoen for brevene ved hjelp av frimerker, og man oppnådde derfor en hurtigere postbefordring enn det som kunne arrangeres gjennom de lokale postverk. Dette hadde stor innflytelse på handelen og var utvilsomt medvirkende årsak til at England ble den ledende handelsnasjon i midten av forrige århundre. Det er lite kjent i hvor stor grad frimerket hjalp til å øke den britiske handel på denne tid.

Nissen må antagelig betegnes som foregangs mannen når det gjelder studiet av engelske merker «used abroad», og han var utvilsomt den førende handler på dette felt. Naturlig nok forsøkte han å påvirke Bacon for derved å få kongen interessert i dette område, men kongen ville ikke ha noe med disse avstemplinger å gjøre. Hans oppfatning var at dette var merker brukt ved et eller annet underpostkontor, og da han ikke ville samle merker med skotske eller irske avstemplinger var det ingen grunn til å skulle ut merker som var stemplet på Jacmel, Haiti, eller Greytown, Nicaragua. Denne innstilling gjorde også at han ikke tok noe hensyn til indiske eller andre imperielands merker som var brukt utenfor sitt hjemland — og skjønt India-samlingen inneholder mange slike merker er dette faktum ikke engang bemerket på albumblandene.

Samlere i dag er alltid på jakt etter nye områder som kan erobres, og samling av merker «Used Abroad» hører i dag til et av de mest populære felter. Det kan vel imidlertid diskuteres om ikke løse frimerker med «used abroad» avstempling er sterkt overvurdert i verdi i dag. De er i hvert fall av langt mindre interesse enn merker på originalbrev som viser hele transitt-historien.

Søkningen etter nye områder har også øket interessen for postens historie i tiden før frimerket og helsakene ble tatt i bruk. Det er mulig det er en naturlig utvikling at etterhvert som antallet av samlere øker og den derav følgende sterke stigning i frimerkeprisene tvinges samlere til å begrense seg til mindre og mindre områder, og at man derved retter sin oppmerksomhet mere og mere på hver enkelt periode av hele posthistorien. I noen tilfeller er «prefilatelien» som den ofte kalles av særlig stor interesse når de samme stempler som ble brukt før frimerkets innførelse også ble brukt til å kansellere fri-

merkene med da disse ble utgitt. Dette området hadde imidlertid ingen som helst tiltrekning på kongen, og der finnes heller ikke noe «prefilatelisk» materiell i samlingene — dersom ikke Skattekammer-prøvetrykkene kan betegnes som slike. (På dette punkt begynner Sir John Wilson omtalen av de tidlige forsøk på opplating — og den måte dette ble drevet av engelske samlere. Den gamle uvane med å renklippe margene på frimerker som var trykket i andre enn rektangulære format, og nødvendigheten av å klistre frimerkene inn i albummene før hengsler var oppfunnet blir også diskutert. Pioneer-frimerkehandlernes behandling av sine lagerbeholdninger blir så gjort til gjenstand for betraktningene).

Dårlig behandling av lagerbeholdninger

De første frimerkehandlere som var meget oppmerksomme på tid og utgifter tok ikke noe særlig vare på sine merkebeholdninger. Etter å ha delt sammenhengende merker opp i enkeltmerker ble merkene klistret i rad og rekke ved å fukte et hjørne. Originalgummien gjorde tjeneste som klebestoff og etter som behovet var til stede ble merkene ganske enkelt revet av sidene eller arkene. At en del merker lå over hverandre og ble skadet i denne hårdhendte behandling spilte øyensynlig ingen rolle. Merker av lav pålydende verdi, som ble importert i store kvanta på grunn av den større profittmargin, og på grunn av at de var meget anvendelige i pakkefabrikasjonen finnes derfor også i dag ofte med skadete hjørner og tynne flekker, når det gjelder ubrukte merker.

Selvom merkene ikke ble revet fra hverandre, og til en viss grad ble en del av lageret beholdt i blokker for å spare tid, ble disse foldet sammen for å få plass i de vanlige tilgjengelige konvolutter som kunne fåes kjøpt. Lincoln's lagerkonvolutter hadde plass til en seksblokk, men skulle større blokker plasseres tok han ikke særlig hensyn til om brekken gikk rett gjennom merkebilledet på utaggete merker — han brydde seg aldri med å forsøke å brette blokkene slik at folden kom på det åpne felt mellom merkene. Men der var også her unntagelser fra regelen, den kjente handler Moens i Bryssel behandlet alltid sitt lagermateriell med største forsiktighet.

Moens var vel forøvrig den første handler som så den filatelistiske verdi av et helark eller stor blokk, og som overtalte sine kunder til å kjøpe den slags.

Oppfinnelsen av frimerkehengslene, og den stadig omseggripende bruk av disse øket sterkt mulighetene for at et rimelig antall merker kunne overleve til våre dager, men mange samlere som brukte hengslene klistret eller monterte sine merker på begge sider av albumbladene. Når albummene ble åpnet grep merkene ofte i hverandre, og dette resulterte da ofte i at det ene eller annet merke fikk en rift i forsøket på å skille disse fra hverandre. Noen av de tidlige hengsler hadde også et syreholdig limbelegg, og syren laget syreflekker på merkene som overhodet ikke kan fjernes.

Ønsker å kjøpe eller bytte Norge nr. 22—25 samt Portomerkene på helbrev eller følgebrev. I bytte gis Norge og Sverige.

Herbert Hedman, Johannesgatan 12, Boden, Sverige.

Førstedagskonvolutt.

29. november.

RONDANE kr. 1,50.

Bestilling innen 5. november.

Komplett FDC til oppgitt adresse kr. 2,05 pr. stk. Abonnement noteres for kommende utgaver.

N.F.T.'s FDC-SERVICE, Boks 140, Bergen.

Postgiro nr. 707 63

Samlere, bruk samlernes egne førstedagskonvolutter. Pris kr. 0.40 pr. stk.

FOR EN UTENLANDSK SPESIALSAMLER

ØNSKES Å KJØPE FØLGENDE MERKER:

1856/57 2 skill. Oscar med riststempel

2 skill. Oscar, variant «Madonna»

samt

Alle øremerker **Posthorn stolpeskrift**

utenom 10 øre på HELBREV.

Blandingsfrankatur har også stor interesse.

FOR VAKRE OBJEKT

BETALES HØY PRIS .

Svar med prisforlangende og beskrivelse — IKKE objektet

sendes til

EIVIND EVENSEN, M i n d e.

Når De skriver — nevnt at De så annonsen i NFT.

OSLO SENTRUM POSTKONTOR, OSLO 1

selger ubrukte norske frimerker, tjenestemerker, frimerkehefter, aerogrammer, kortbrev, postkort og tjenestepostkort til pålydende pris. Det gjelder også en del frimerker som ikke lenger er til salgs ved poststedene. — Salgsliste sendes på anmodning.

Intakte samlinger & lots sælges

Vor nyeste prisliste indeholder over 300 tilbud på INTAKTE samlinger, restsamlinger og gode lots.

ALT REALISERES INTAKT SOM KØBT AF OS SELV til vore EGENTLIGE OMKOSTNINGER + en beskjedne avance.

Vore tilbuds salgspriser ligger oftest i prisklassen 50 kr. — 3000 kr.

Ofte har vi dog også tilbud i prisklassen 5000 kr. og opefter.

Prislisten omfatter bl. a. ALTID meget materiale fra Skandinavien og Vesteuropa.

Alvorlige samlere, handlere og spekulanter kan få vore månedlige prislister tilsendt (en af Skandinavien's mest efterspurgte prislister).

DE BEDES BEMÆRKE: enkelte mærker og enkelte sæt forhandles IKKE.

SAGA
FRIMÆRKEHANDEL

Bagerstræde 8, København V. Danmark

F.N.-mærker.

Ny stor prisliste over ubr., br. FDC, varianter, særstempler, helsaker etc. FN 20-årsjubiléum, minnemedalje (oplag: 7.500)! Særstempel San Fransisco FN 20 år etc. Be om lister og tilbud.

Rune Karlsen, Nøtterøy.

Jeg søker poststempler fra Romsdals amt (Møre og Romsdal fylke) både eldre og nyere. Gir stempler fra andre fylker i bytte — eller kontantoppgjør.

Advokat Kristian Fasting, Kristiansund N.

FORBUNDET OG TIDSSKRIFTET

har utgitt følgende:

Johs. Jellestad: Norske Frimerker og varianter — Skillingmerkene. En oversikt og vurdering. Pris kr. 3,50.

4 Skilling 1855 (på engelsk) med Norwexblokken utgitt i forbindelse med 100-års jubileet i 1955. Pris kr. 10,—.

Katalog over Norges Helpost. Pris kr. 8,—.

Henv. Forretningsføreren, Odd Grahm,
boks 875, Sentrum, Oslo 1.

AFA Europakatalog 1966

912 sider med over 20 000 illustrasjoner.

Mere enn 40 000 prisendringer fra forrige års katalog.

Hellerrettsbind kr. 70,— + porto.

AFA Skandinavia-katalog 1966

168 sider. Over 6000 prisendringer fra ifjor.

Heftet kr. 10,50.

A F A DANMARK-FIREBLOKKLISTE 1965

kr. 3,50.

DISTRIBUERES I NORGE AV:

WENNERGREN-CAPPELEN A/S

Postboks 738, Oslo

A F A - katalogene er til salgs hos de norske bok- og frimerkehandlere.

Rikt illustrert månedstidsskrift for frimerkesamlere

med alle tillegg og prisrettelser til AFA-katalogene samt nyhetstjeneste
for frimerker fra de oversjøiske land.

Årsabonnement 1965 til Norge — D.kr. 14,—.

Årsabonnement 1966 til Norge — D.kr. 16,—.

AARHUS FRIMÆRKEHANDEL

Bruunsgade 33 — Aarhus C

Telefon (061) 2 55 93 — Postgiro København 17264

Når De skriver — nevnt da at De så annonsen i NFT.

By- og bygdenytt

DRAMMENS FILATELIST KLUBB

Møte 14. juni til stede 19 medlemmer, blant dem, den mer langveisfarende Løkeberg fra Tønsberg som hadde funnet veien opp til Åspaviljongen for å delta idet årvisse møte med Drammenslaksen.

Møtet sattes under forsete av formannen, E. Langerud som bragte bud og hilsen fra forbundet, Tønsbergklubben og Osloklubben som hadde invitert til sommermøte samme dag.

Løkeberg hilste fra Tønsberg som har 40-årsjubiléum i høst, og som akter å avholde utstilling i oktober—november. Formannen antydet i den anledning en fellesreise fra Drammen med en liten fest.

I forbindelse med eventuell utstillingsdeltagelse anmodet Eriksen styret om å ta opp spørsmålet om å få en mann til å snakke litt om hva som kreves av en samling for å sende den på utstilling. Formannen lovet å se med velvilje på forslaget.

Dr. med. Harald Gjessing kåserte om sin siste reise med M/S «Tudor» av Oslo, fra Gøteborg til Cape Town, Port Elisabeth, Durban, om viltreservatene i Transwall, til San Lorenzo og til H...s forgård, Beira med 39 grader C.

Drammensfilatelistene møttes igjen etter ferien 13. september. Møtet ble ledet av nestformannen, Kr. Reinsfelt. Smith savnet i referatet at det foregikk stjernedryss i Åsen, hvorfor det tas med her: H. C. Christoffersen, E. Smith og O. Breivik fikk hver sin 4. stjerne på møtebåndet for deltagelse i 200 møter. E. C. Gleditsch og H. Hellner sin første stjerne for deltagelse i 50 møter.

Dr. Gjessing var igjen ute med gaver til gratulatoriet og ble hjertelig takket for det.

Fungerende formann gjorde medlemmene oppmerksom på lovforslaget for Norsk Filatelistforbund, som er inntatt i siste nr. av tidsskriftet, med oppfordring om å studere det nøye, da det ville lette diskusjonen når det kom opp til behandling på et senere møte.

Formannen, som skulle ha vært aftenens kåsør måtte i siste liten melde forfall, så dr. Reinsfelt overtok på kort varsel og kåserte om 10-øresmerket — Antikva — Norgeskatalogens nr. 17 II, et emne som ble behandlet av ham for akkurat et år siden.

20 medlemmer og 2 gjester var til stede.

KRISTIANSAND FILATELISTKLUBB

Møte nr. 570, den 31. august under ledelse av formannen Joh. E. Pedersen.

En oppgave over salgsvirksomheten ble referert. Det viste seg at der ble en nettofortjeneste for klubben på kr. 763,70. Salgsleder Hornnes, som nå nedlegger sin virksomhet, ble belønnet med kraftig bifall for sitt arbeid for klubben.

Under «eventuelt» tilbød Dr. Bjørn Moe seg å lede Junioravdelingen, hvis den nå kunne startes igjen. Der vil bli arbeidet intenst med dette prosjekt i tiden fremover.

Auksjonen, ledet av Sig. B. Johnsen, innbrakte kr. 55,75. Til stede 21 medlemmer og en gjest. Møte nr. 570, 14. sept. Formannen, Johnny E. Pedersen ledet møtet.

Formannen tok så opp spørsmålet om dannelsen av Junioravd. Dr. Bjørn Moe har tilbudt seg å lede denne avdeling, og 2 mann til hadde meldt

seg, nemlig vår kasserer, Ragnvald Frøyså, og Bjørgulv Tønnesen. Dette utvalg kommer da sammen for å sette reglement for Junioravdelingen før den blir kunngjort. Formannen bemerket så at han hadde fått kontakt med den lille privatklubben i Vennesla, og den ble invitert til vårt neste møte.

Kveldens auksjon ble deretter satt i sving av Sig. B. Johnsen. Den innbrakte kr. 70,—.

Til stede var 15 medlemmer og 2 gjester.

MOSS FILATELISTKLUBB

Møte nr. 338 den 20. september. Til stede var 21 medlemmer og tre gjester. Av disse meldte den ene seg som medlem: Bengt Strøm, Slyngveien 74, Moss.

Formannen ønsket velkommen til høstmøtene og redegjorde for en del tiltak, bl. a. et innkjøp av tre «rotekasser» til bruk ved utlodning og til premier ved klubbens konkurranser. Det ble vedtatt å kjøpe inn AFA — 1966-katalogen. Angående forslag til nye lover for forbundet, gjengitt i siste nummer av NFT, ble det vedtatt å utsette drøftingen av dem til neste møte, slik at medlemmene kunne få satt seg grundig inn i dem. Fra Berlingske Tidende frimerkekronikk ble det lest opp det viktigste fra en artikkel som reiser spørsmålet om hvorfor bare ca. 6000 av Danmarks antatte 100 000 frimerkesamlere er medlemmer av samlereklubber. Man antok at især motivsamlerne var redde for å møte fordi de samler på pene merker! — Tankene i denne artikkelen ble tatt opp til drøfting i Moss FK, og det kom fram at for liten byttevirksomhet holder mange borte fra møtene. Det ble foreslått å sette opp en liste over samtlige medlemmers samle-områder, slik at denne kan mangfoldiggjøres og tilstilles samtlige medlemmer. Ved ajourføring vil man da til enhver tid vite hva den enkelte er interessert i. En slik liste ble øyeblikkelig satt opp, idet fortegningen over de fremmøtte ble sendt rundt til påføring av samle-område for hver enkelt.

Merlie fortalte kort om den virksomhet SAS driver og viste så en førsteklases fargefilm om en flyreise til Tokio.

Kveldens konkurranse ble vunnet av Mürer med Marvik på annenplass.

STAVANGER FILATELIST-KLUBB

Møte nr. 662, den 14. september under ledelse av formannen Jacob Schawland.

Før man tok fatt på kveldens program holdt formannen en kort minnetale over klubbens aktede viseformann dr. Edv. Hegbom som plutselig falt bort i pinsen.

10 medlemmer samt 1 gjest var til stede. Den nye AFA-katalog for 1966 forelå også og man konstaterte en ganske sterk stigning fra i fjor på en hel del merker. Kveldens auksjon ble ledet av formannen og innbrakte kr. 9,65 til kassen.

Møte nr. 663, den 28. september ledet av formannen Jacob Schawland. 13 medlemmer var til stede.

Formannen leste et svensk innlegg om «verdien» av å ha skadede, eldre verdifulle merker i samlingen — med en etterfølgende mindre ordveksling.

Et av medlemmene viste et ark av frigjøringsmerkene 60 + 10, hvor ett av merkene i arket tydelig viste at 1-tallet i 1965 var delt — muligens en platefeil. Kveldens auksjon innbrakte i kassen kr. 9,45.

Redaksjonen avsluttet 10. oktober.

ZUMSTEIN 1966

EUROPA-KATALOGEN 1966, trespaltet format, kraftig, vaskbar innbinding.

Den 49. utgave med alle Europas frimerker, utenlands-postkontorer og tidligere tyske kolonier. Over 24 000 illustrasjoner, ca. 130 000 prisnoteringer, 1 000 tekstsider. PRIS kr. 54,—.

SCHWEIZ/LIECHTENSTEIN-KATALOGEN 1966

i lommeformat. Særtrykk av Europa-katalogen.

Ca. 100 sider.

PRIS kr. 2,90.

SCHEIWZ — HELSAK-KATALOG

Det 5. ajourførte opplag, ca. 110 sider.

PRIS kr. 30,—.

Generalagent **Frimærkshuset AB**, som i Norge er representert av:

WENNERGREN-CAPPELEN A/S

Postboks 738, Oslo

NORGESKATALOGEN 1965

foreligger nå i omarbeidet utgave.

Katalogen er tilsalgs hos frimerkehandlerne og bokhandlerne.

Prisen er kr. 12.—.

OSLO FILATELISTKLUBB

PRISLISTE OVER NORSKE FRIMERKER

Oktober 1965

utgitt av Norsk Frimerkehandlerforening
til salgs i alle frimerkeforretninger.

Pris kr. 1.50 + porto 30 øre.

Godt utvalg

i norske og skandinaviske frimerker. Pakker fra alle land.

Albums — Kataloger — Rekvisita etc.

S. D. MELBYE

Frimerkeforretning,

Universitetsgaten 11 — Oslo —

Medlem Norsk Frimerkehandler Forening.

Når De skriver — nevne da at De så annonsen i NFT.

Herr Finn Eriksen
Gjønnesvei 12
Pekkestua.

Adresseforandring meldes til

NFT's forretningsfører
Boks 875 Sentrum,
Oslo 1.

BOKTRYKK
DYPTRYKK
OFFSETTRYKK
BOKBINDERI
KARTONASJEFABRIKK
KONVOLUTTFABRIKK
PAPIRFABRIKK
PAPIR OG KONTORSAKER
EN GROS
FORLAGSVIRKSOMHET

EMIL MØESTUE A/S

Utsalg og trykksak-kontor

SKIPPERGATEN 38 – 40, OSLO

Sentralbord 42 68 70

LEVERANDØR AV FRIMERKER TIL DET NORSKE POSTVERK

Pris kr. 2.50